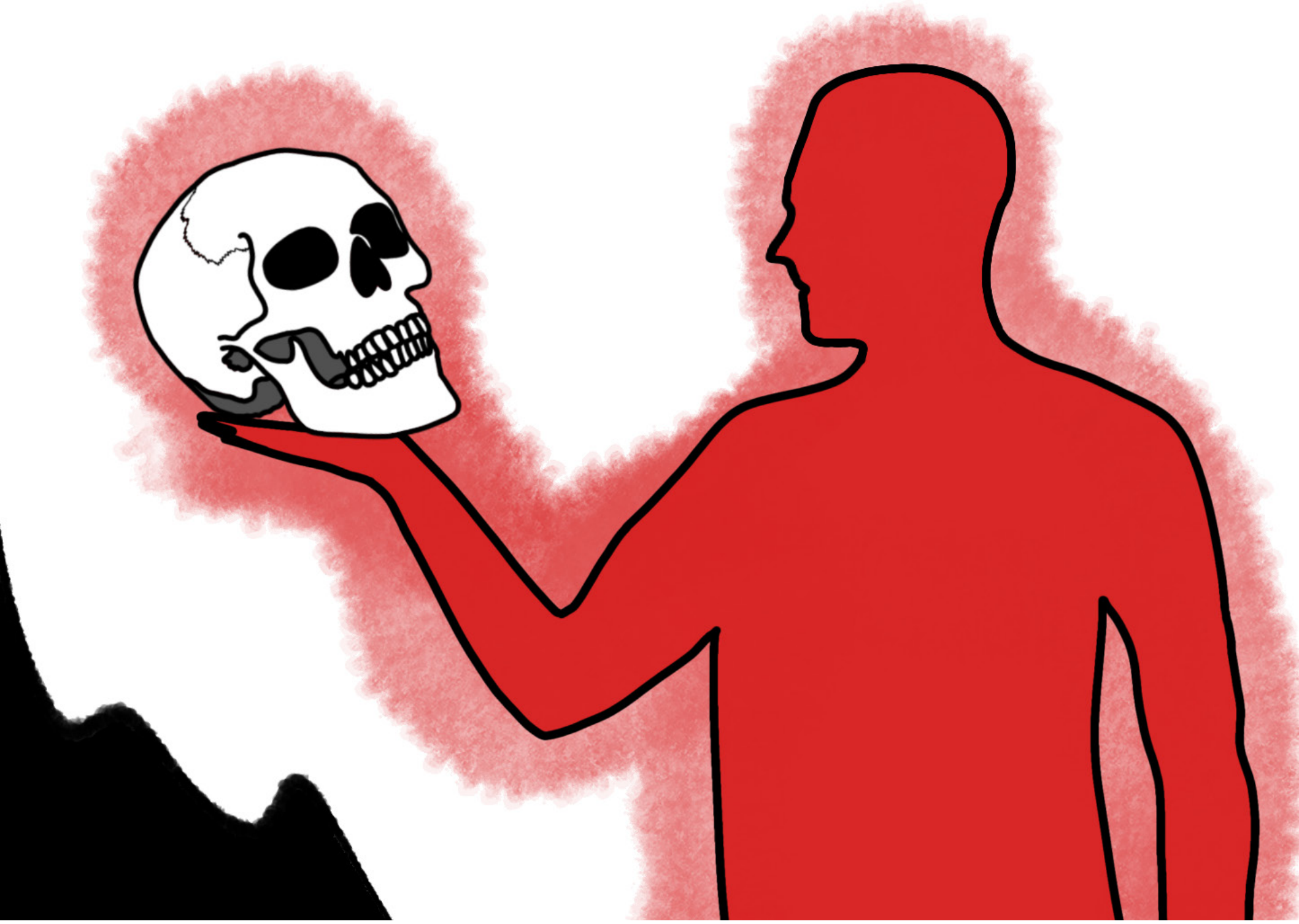

Bir Yazarın Arınma Gecesi ve Yazdığı Hikâyesi ya da Kimine Göre Hikâye

Gamze Apaydın

Yıllardır oturduğum evimin terasına aylar sonra havanın güneşine aldanarak çıktım. Havanın güneşi güneş değil mart ayının ayazına çeken yalancı güneşti. Yine de durdum, saatlerce oturdum. Üzerime ne kadar kalın kazak varsa giydim, ayağıma hiç sevmesem de kat kat çoraplar giydim. Güneş düştü gökten ay çıktı tepemde. Önüm alabildiğine denizken zifiri karanlığa döndü. Saatlerdir oturduğum dandik kamp sandalyemden kalktım ve şehrin ışıklarını seyretmeye başladım. Bu şehir bir yalnızken bir de gece vakti ışıkları yanarken güzel oluyor. Durdum, düşündüm... Tutamadım aklımda dizili boncukları...

Ve döküldü ilk boncuk, aklımdaki Bergerac'ın sesi olarak;

“İstemem, eksik olsun!”

Yazdığım satırları düşünmeye başladım, daha kaç sayfa yazabilirim ki hiçliği? Kaç kelime daha sarf ederim? Milyonlarca mı? Mübalağaya gerek yok... Belki binlerce. Hiçliğin bile kendi içinde hiçlikleri var, yok mu? Hiç işte diyerek yanından geçip gidebilir misiniz? İnsan, hiçlik ve diğer hiçlikler... Kaç şarkı, kaç metin, kaç kitap, hatta kaç aforizma? Bir benim binlerim mi fazla gelecek bu dünyaya? Neden gelmesin ki diyor içimde inatla yaşayan diğer ben? Üstüne basılmadı mı hiç gölgenin? Doğru. Bakın bu da diğer hiç! Şiirler vardı, onları unuttum. Konuştu şizofren gölgame yansıyan ıztık; “Hiçbir şeyi unutamıyorsun!” Bir mi? Hiçlerin yanına gelen “bir” hiçe birleşik yazılıyor ve hiç, hiç bu kadar somuta yakın olmuyor! Nihilizm tanımında bu kadar hiç geçiyor mu? Keşke çamur olsaydık... Çocukların pasta yaparak mutlu

olduğu çamur yağınları...

Adımın ne önemi var, yaşamak ve yaşayamamak savaşında? Bu yolun sonu nereye varacaksa varsın artık diyen insanlar görüyorum çoktandır. Birbirine nefretle bakan, tahammülsüz insanlar. Kutsal denilen kitaplarda yazan zebanilerden farkımız ne, henüz çözemedim. Kutsal bir kitapta adımızın geçmemiş olması olabilir mi? Bilemiyorum... Sıfat mı adımız, yoksa adımızın önüne koyduğumuz statüler mi adımız? Kafam çok karışık ve bu yüzden kelimelerim karışık. Keşke bir şair olsaydım, belki o zaman uyaklı kafiyeli kelimelerim hatta o kelimeleri kullanarak yazdığım afili cümlelerim olurdu. Onlarla anlatırdım kendimce hakikat arayışımı ve belki o zaman hak verenler olurdu bana? Adımın önemi olduğunu düşün-

BU SAYIDA ÖYKÜLERİYLE

Gamze Apaydın, Fatih Bıçak, Tarkan Tekoğlu, Eftelya Özge Cora, Burak Çakır,
Vicdan Özerdem, Aynur Türk, Hande Çevik, Sumru Tamer, Egemen Özdemir, Didem Kazan Sol

müyorum. Dilimden düşmeyen ne varsa yazılı, bana çok uzak ve yan yana gelmesi bir hayli zor olan inancın düsturunda.

Ve döküldü bir boncuk daha ve duyuldu Lady Macbeth sanki gökteki her bir yıldız bir boncuk olmuştu artık;

“Çık, melun leke! Çık, diyorum! Bir. İki. Eh öyleyse yapmak zamanı geldi. Cehennem karanlıkmış. Ayıp size efendimiz, ayıp! Hem asker olun hem korkun! Kimin bildiğinden ne çekinelim, nasıl olsa kudretimiz sorgu suale gelmez. Yine de kim ihtiyarda bu kadar kan bulunacağını zannederdi?”

Ortalık karıştıran çok bilmiş miyim ben? Yoksa kibirli ve ukala mı? Bildiklerini sorgusuz sualsiz bilinsin diye bağırın ya da cahili çıkarmak istemeyen kör kuyusundan ömrünce didindiği bildiklerinden bir halat yapıp...

Hiç miyim yoksa hiçbir şey mi? Ve tüm bu karmaşa arasında bir yerlerde insanlar alevler arasında yağmur diliyordu Tanrı’dan! “Konuş bizimle Tanrı, ya da konuşma, fakat yeter ki duy bu feryatları.

Çocuğun kulağına atılan masallar düş dünyasında şekil alırken, yetişkinliğine taşınmış gibi bir ses duyulur gaip-ten... Sanki hiç duymamış, duyurulmamış ve kandırılmamış gibi zihni! “Ali Baba her gece aç yattı, Ali Baba’nın karnı zil çaldı... Ali Baba ormana ters daldı... “Bir dakika! Biz Ali Baba değiliz ki? Ne alaka şimdi? Belki az önce hadsiz bir yaşlı tarafından ya da kendini bilmeyen başka bir hadsiz yaşlı adayı tarafından yetiştirilmiş bir çocuk tarafından canı sıkılmamış gibi; arkalarında bıraktıkları pis masaları toplarken ya da cebindeki paranın otuz beş bin katını savuran adaletsizliğe bir cami avlusunda şahit olmamış gibi; yürürken sokaklarda ve yahut evsizliğinin sebebi olanlar, dünyanın en masum ve en hakkaniyetli insanı olarak yanından geçmemiş gibi; saklanırken başkasına ait bir evin kapı eşiğine... Absürtlüklerin mantığında kaybolurken; eşiğin inadıyla yaşamak mı gerek? Bunca saçmalık yeter...” İsyân etti en sakın caddede kafamda kurduğum biri...

Yine tüm bu sorular üzerinde sabaha yaklaşırken, yarın, hayat ve zaman döngüsünde savrulup gidecek miyim? Tabii ki, EVET! Ve ben yine durdurmak isteyeceğim yanımdan geçen birini: “Pardon, en son ne zaman aşk acısı yüzünden kahroldunuz? Buna vaktiniz oldu mu?” İnanırsınız ya da inanmazsınız, ama ben çok istesem de kalbimin kırıklığına ağlayamıyorum, hatta kalbimin kırıkları kimse-nin ayağına batmasın diye ellerim kanaya kanaya topluyorum oracıkta. Ağlamak hak getire. Acısını bile yıllar sonra ufacık bir sızı olarak hatırlıyorum olur olmadık yerlerde aniden.

Henüz sabah olmamışken dolaşan bunca tilkinin sesini dönüştürüyorum cılız bir ışık ve sonsuz gibi görünen binaların karanlığında. Binalarda kaç kişi yaşıyor? Kaçının yüzü yastığın yumuşak tarafına düşmeden sabah oluyor ya da kaç bir yastığın hasretini çekiyor? Huzurun arayışı bir yumuşak yastıkla son bulabilir mi? Yaşamak ve yaşayamamak çizgisinde eksik olan parça huzura çıkıyor mu?

Gözlerimi göğe her diktüğimde bir boncuk atlıyor kucağıma... Ben bu kadar yıldızı en son ne zaman görmüştüm? Ve duydum sesini Antonius’un:

“Ey düşünce, yırtıcı hayvanlar arasına kaçmışsın; insanlar yitirmiş akıllarını. Bağışlayın beni; yüreğim şurada şimdi, Sezâr’ın tabutunda: konuşmam dönünceye kadar bana.”

İhanetin sonrasında açılır bir kapı, belki ufak bir mide bulantısı gezer hücrelerde ve bu his çıksın istersin içinden. İhanet öldürmez seni, yaşatır elbet; çıkarırsan içindeki saf-rayı... Fakat, huzura açılmayacak ömrünün sonu bir tabut olmadıkça yaşamak! Ne yumuşak yastık ne dört duvar bir çatı ne de koynudur en sevdiğinin. İhanet düştü mü hücrelerine, Lucifer’in masumluğu almak ister intikamını...

Masanın başına oturmak yazmaya başlamaktan çok daha zor olur bir yazar için (hayır diyen bir daha düşünebilir mi boşuna birbirimizi yalancı çıkarmayalım...) ama yazmaya başladığı çoğu zamanda da bilmez kelimeleri neye dönüşecek, nasıl biçimlenecek diye. Bazen siler, bazen yırtar, bazen de yakar kâğıtları, defterleri. Geceyi deler, gündüzü yakar ya da kendini asar bir bulutun üzerinde. Devam etmelidir yazmak ve yazmamak arasında, yaşamak ve yaşayamamak çizgisinde. Küfreder tüm edebi dayatmalara... Bu bazen kibir bazen de kaçıştır aslında. Bana göre her yazar bir uçurum kenarında durur kâğıdı ve kalemi hazır bir şekilde.

Tüm bunları düşünürken ve dökerken kâğıda aniden bir sıkıntı çöktü üzerime saatlerdir oturduğum ve izimin çıktığı koltuktan bacaklarımı zar zor aldım. Ayak parmakları-mın uyuşukluğundan, belimin neredeyse kırılacak kadar bükülmesinden kurtulmak için bir kedi gibi esnedim eski püskü halımın üzerinde. Peki şimdi ne yapmalı? Nefes almalı...

Kendimi, sevmesem dahi sığınmaktan çekinmediğim küçücük şehrin sokaklarından deniz kıyısına getirdim. Sanıyorum ki (bana öyle geliyor ki) deniz kıyısı şeridinin en ortasında duran bankın da ortasına oturuveriyorum. Evden çıkarken bardağımı da yanımda taşıdığımı oturduktan sonra fark ediyorum... Takılmıyorum... Dibinde kalan o

son yudumu da tek nefeste içtikten sonra yudumun gırtl-ğımdan mideme kadar inişinin yangını ile keyifli bir oh çekiyorum. Hava soğuk, hafif yağmurlu ve denizin dalgaları oturduğum banka ulaşacak kadar yüksek... Tanrım! Hayat güzel bence ama sokaklar boşken ve benim ruhumda. Şimdiye kadar yazdıklarımдан pişman değilim ama mesul de değilim çünkü akıl ve fikirle ilişigimi keseli hayli zaman oldu. Gökyüzüne dikiyorum gözlerimi ve inanamıyorum... Çünkü, ben yıllardır bu kadar yıldızı bir arada ve bir şehrin orta yerinde hiç görmemiştim. Sevmesem de sığınmaktan çekinmediğim bu küçük şehir bana kendini sevdirmeye çalışıyor olabilir mi? Öyleyse eğer öncelikle ve ancak baş başa kaldığımızda sevebilirim seni, insanların uyut ve koy gecenin karanlığına. Sustur tüm seslerini ve sadece ruhunun sesi değsin kulaklarıma... Bakın görüyor musunuz nasıl da yazılıyor şiirler soğuk değince insanın ruhuna.

Yalan güneşin yalan sıcağına aldanıp da attım ya kendimi üç metrekare terasa sonra da alamadım hızımı koştum bu şehrin kucığına o yüzden şimdi susmaz zihnim yalnızlığı-ma inat... Bir baktım yanımda belirmiş bir zamanlar çok sevdiğim Romeo;

“Sen göz kamaştıran bir parlaklık veriyorsun geceye... Onu seyreden insanlar gibi bayranlıkla öylece, bakıyorum ben sana.”

Yavaş yavaş eve dönerken vedalaşıyorum yıldızları ile şehrin ve öfkesiyle denizin ve gözyaşları ile göğün... Bence bir yazar en çok deniz kenarında durmalıdır. Eve gitmek güzel derken utanıyorum ve kızarıyor içim. Kırbaçlı-yor dilimi vicdanım. Bu ikircikleri taşımaktan yoruluyorum, kendimle sorunum yok. Tanrım, unutmadan söyleyeyim hazır beni kimseler duymazken; “Bu kadar kötü olmasaydın seninle de bir sorunum olmazdı.” Sakince yolumda yürürken, dilimin ucundan fışkırıyor unuttuğumu sandığım şarkılar...

Bir şekilde döndüm beni boğdukça boğan evime. Ev! Ne muktedir bir şey... Dayanamadım oturdum kitaplarla, kalemlerle, defterlerle ve aklımın dağınıklığı ile dolu olan masama ve başladım bana ait olmasını istediğim hikâyeme ama iz bulsun isterim bir yerlerde ve de kimselerin zihninde. Bu benim her gece gördüğüm bir rüyaydı aslında...

Bütün bunlar bu şehrin aziz ruhunun eseri. Ben büyürken kemiklerim ağrımadı. Hatta büyüdüğümü bile hissetmedim. Bir göz aç kapa Peter Pan’dım. Hani şu serseri olan. Büyümemeyi o kadar benimsemişim ki elli yaşımı çıkaramam gibi yaşıyorum. Elli de neymiş kırk dokuz çıkamaz benden. Neyse bir keresinde ölüyordum. Eşiğinden geçtim. Acı çekmedim. Müzik dinliyordum. Sallandım. Düştüm. Birkaç kere bayıldım. Çözümü yok. Sen yine de beni bir çözmeyi dene dostum. Avaz avaz bağıriyorum ama taktığın yok. Hiç unutmam bir defa un ufak oldum, birkaç defa yerle bir ve bir zamanlar da paramparça... Böyle şeyler geldi başıma.

Ruhum bir meydan eyleminde can çekişirken bulundu. Mentollü bir işkenceye uğrarken. Yerlerde sürüklenirken, ellerimde kelepçeler üstümde kirli postallar varken bağırdım “Ne oluyor ulan?” Şehir bu kocaman. Bütün meydan başımda. İzleniyorum ve bunun farkındayım. Bir yandan da kimsenin sikinde değilim. Benden sonra sıcak yatağına koşanlar gördüm sisler arasında ve her şeyi bir çırpıda silen karanlık cümleyi kurdular “Ben elimden geleni yaptım...” Senin eline mi kaldık ulan diye bağırdım dört teker üstünde duran hapishaneden. Şehrin silüeti kocaman bir pranga gibi ruhumu sarıyor çepeçevre ve diyorlar: “Artık adın ... şey!” ve “Sigaranın dibini görmeden söndürürsen cesedini karıncalar öpecek” ve yine “büyü gibi bir şeyle yok olacaksın, başka şekli mümkün değil!” Sonunu isteyen düşünsün bana ne!

Uyandım. Neydi bu saçmalığın resmi? Duvarımda asılı kocaman, boydan boya bütün hayatım. Boydan boya yüzleşiyorum. Tam üç yüz altmış beş kere yalan söylemişim el aleme. Fi tarihinden beri cesedim bölünmüş kertenkele kuyruğu gibi cenazelere. Bir geneleve girmişim beni kovalamış bütün güvenlikler. Kim olduğumu söyleyemedim diye alaşağı edecek beni fahişeler. Bir zürafa gölgesi gördüm ameliyat masasında narkozu hissetmeden hemen önce. Sonra kaçtım. Ben zaten hep kaçtım içimden. Aniden! Uyandım tanımadığım eller içimdeyken. Bir narkoz sefası daha ve ben ilk defa pembe bulutların üzerinde gezdim hastane koridorlarında tek başıma. Bir keresinde âşık oldum. Bir keresinde bir daha âşık oldum. Bir keresinde oldum ama âşık değil. Çünkü bir yerlerden “Ol!” dediler. Yine kaçtım. İstedikleri olamadım! Sokakta serseri oldum. Ser olamadım. Bizim oralarda benim gibilere “... şey” derlerdi. Ben hiçbir şey olamadım. Birkaç kere cadılar bayramında ceset oldum. Kostüm giymedim. Fark etmediler! Zaten beni hiç fark etmediler! Elimi cebime koydum. Elim küçüktü ama cebim dar geldi. Sonra biriyle seviştim. Bir kere daha Peter Pan olmak isterken buldum kendimi. Büyüyemedim. Dalga geçtim. Büyüyemediğimi belli etmemek için ölülerin hayatlarını kurtarmak istedim; gereksiz işkenceler çektim. Sabah oldu. Yatağımın başında duran benliğimi giyip çıktım sokağa.

Yarını umamadım. Sonra ışıkları söndü herkese büyük ama bana avuç içim kadar kalan şehirde. Bu şehrin her yeri benim mezarlığım. Kaç farklı şekilde öldüm ben? Bazen avazım çıktığı kadar şarkılar söylüyorum sokaklarında. Kendi salalarımı okur gibi. Siz hiç kendinizi gömdünüz mü göz göre göre? Ben el sallamıştım dün, bugün, yarın hatta şimdiye saklı olan bana. Yaktığınız Hıdırellez ateşinin içindeydim, üstümden atladınız şenliklerle. Utanmaz ki insan riyakarlıktan ve bilir; içine karışan Âdem’i beklediğini büyük bir hazla. Havva’nın memeleri olmasa Âdem o elmayı ısıtır mıydı?

Kafamdaki soruların beynimi istila edişine şahit oluyorum tavanı seyrederken. Şu betonu yıksam gökyüzü aslında! Hatta şu pencereden bir atabilsem kendimi aşağıya. Kanatlarım çıkar mı diye merak ettiğimden. Gökyüzüne meyilliyim ama bir bulut olacak kadar saf olmadığımı da biliyorum yine de yerde yürüyen bir akbaba olmak zoruma gidiyor ve kandırıyorum herkesi... Kendim dâhil!

Bu kanatların insana verilmemesinin bir sebebi var da bir türlü bulamıyorum. Kuşlar mı istemedi acaba? Yoksa Tanrı mı dedi içten içe bu sefilleri ayaklarından zincirlemek lazım diye toprağa! Aklıma çok ucube geliyor kendimi aralarına koyamıyorum. Ben nasıl bir ucubeyim?

Kafamı siken karınca sürüleri göz kapaklarıma iniyor; sanki gözlerimden ya da burun deliklerimden çıkıp ortalığı saracaklar ya da hiç çıkmayacaklar bedenimden ve beni içten içe kemiren karınca sürüleri ile yaşamaya devam edeceğim. Hayatım da böyle uzun ve kafa karıştıran bir hayat işte. Tekrar düşündüm de kırk dokuz garanti. Sevişmek istiyorum. Kafamı soktuğum bir çatı yerine içine girdiğim bir delik olsun istiyorum. İkisi bir araya sittin sene denk gelmiyor. Ben sevişemeyen ucubeyim. Evreka!

Yaşlıları düşünüyorum hatta yatalak anneannemi. Yatalak olmak bir insana bu kadar mı yakışır. (Bu bir soru değil.) Tanrı’ya teşekkür ediyorum. Gözümün önünde bana karmayı yaşattığı için. Benim bu tavanı yıkmam şart! Duvarlarıma sulanıyorum sonra. Yazılar değil de nefretler kusuyorum. Kafamın içindeki seslerin suretlerini çiziyorum. Bu odada kaç kişi var? Kaçı orospu, kaç rezil, kaç hırsız, kaç cellat... Kusura bakmayın efendim elimizde hiç masum kalmadı. Sizi Dante’nin Cehennemi’nin yedinci katına alalım. Belki masum olan sizsinizdir? Anlaşılmak gerek. Anlamak gerek. Karnım acıktı. Bana sofra kurun! Ortasında iri bir insan bedeni olsun. Kemirmek istiyorum ruhu-nu! Yaşarken ruhunun kemirilmesi nasılmış anlasın onun bunun çocuğu. Param yok! Cebimdeki üç kuruşu size feda edemem. Gönüllü olun aç ruhumu doyurmaya.

İçimden okkalı bir tokat atmak geliyor alelade birine. Belki akıllanır da hata yapmaz diye. Bir gün içinde insan kaç hata yapıyordur? Kaç defa yalan söylüyordur? Bir insanın yalanı kaç kişinin hayatına sebep oluyordur? Bana ne! Ben çok öldüm sıra sizde...

Sonra uyanıyorum. Bugün, bugün mü olsun dün mü olsun yoksa bugünü yarına mı atmalıyım? Gözlerimi göğe dikiyorum ve bir anlaşma yapmak istiyorum. Pardon! Ben bugün yaşamak istemiyorum bir günlük ölüm ilanı yapabilir miyiz? Azrail zaten hep götümde siz kabul ederseniz ben onunla konuşurum. Bir de biliyorum çok lüks bir istek ama mümkünse bir sur üflemesi alabilir miyim? Bir kuple sadece? Belki titrer başka götler de, hayat yaşanır kılınır... Şehre aziz diyen çenemi sikeyim.

Delirmeyi adım adım izledim aynalarda. Bekledim o gün gelecek diye çünkü biliyordum. Uzun vadeli planlar yapmaktan çekiniyor oluşum her an delirebileceğimden. Her an kendimi sokağa atabilirim şuursuzca ya da uyanmalardan sıkılıp atabilirim kendimi gecenin karanlığında her gün sigara içtiğim pencere kenarından. Delirmeler yakın... Ölüyoruz dostlarım bitemeyen beş dakikaların birinde derken delirmeyi beklediğimi anlıyorum betonu delip geçmek isterken. Deliriyor bak biri daha! Bak bu kadın benim karış komşumdu demek ki çember iyice daralmış. Bugün delirmenin arifesinde duvarıma kazıdığım can sıkıntılarını temizledim çamaşır suyu ile zehirlenirken. İçimde sürekli kıyamet alametleri dolaşıyor. Nefesim kesiliyor ansızın, insanlara beş dakikadan fazla tahammülüm yok, herkes mi çok bulanık yoksa ben mi görmekte zorlanıyorum gerçek-leri? Dilimde kuşlar vardı, kelebekler midemde. Bir lavanta kokusu alırdım yeni güne uyanmaya çalışırken. Şimdi leş kokusundan başka bir şey gelmiyor burnuma.

Son on yıldır ne olacağı belli değil diye yaşarken ardına sakladığım umudu ateşe verdiğimi gördüm. Uyumak için açtığım o şömine ateşi çıtırtısında yok oluyorum. Burnuma gelen is kokusu bile bastıramadı çürümüş bedenlerin kokusunu. Her yer cinayet mahali ölecek olan belli değil. Evlerinden ölmek için çıkan insanlarla doldu dünya. Deliriyor bak biri daha! Bak bu da benim çocukluk arkadaşım-dı demek ki çok yakınım artık.

Hepimizin adını bir deli koydu ve hepimizin sonu bir deli tarafından yazılmıştı. Ölü bir bedenle tanıştığım günü hatırlıyorum. Bembeyaz bir örtü ile soğuk dolaba koyulurken. Ne farkı vardı bir kilo domatesten? Fakat görür görmez tansiyonumla beraber yerle bir olmuşum gelin görün

ki şimdi kokularına bile alıştım. Artık sadece delilerden korkuyorum çünkü bana her an delirip kendimi kaybedebileceğimi söylüyorlar.

Belki de çoktan...

Uğrun uğrun kaş... Çok takılıyorum bu cümleye ya da deyişe bilmiyorum. Uğrun uğrun... Çok dolu... Bir o kadar da havada süzülüyor. İçimizdeki boşlukları hatırlatan. İran filmi gibi... Eksik bir şeyler var ve eksik olanı bulma uğuruna deliriyoruz. Her sabah bu defa tam olacağız hissi ile uyanmak. Ben yatağımdan çıkmak istemiyorum artık! Yatağımda olmak gibi bir dileğim var. Gün dünden farklı değil ki! Neden yeniden başlayayım? Bedenimde gezinen ruh hangi reenkarnasyon ürünü? Sonunun güzel olmaya çağından emin... En sevdiğim renk puslu sarı, içinde biraz da yeşil olan. Söylesene delilerin en ulu olanı hangi renktir? Beni şimdiden nereye hapsettiğini bilmek benim hakkım değil mi? Şuursuzca biat etmemizi beklemesine bakılsa, ben daha haklıyım bence.

İnanmazsınız ama hayal edebilirsiniz belki. Ben bu yazıyı bir çatı katında yazıyorum. Burnumun ucunda deniz hatta ufuk çizgisini görebilirim gün ağardığında. Çatının solundan gelen turuncuya sırtımı dönüyorum çünkü ancak o zaman içimdeki karanlığın huzurunu buluyorum. Derler ki Tanrı karanlıkmış... Işık cezaymış, karanlık lütufmuş. Bilemedik biz bu lütfu. Karanlığın içinde gölgesini arayan kayıp dervişleriz sonuçta. Bir hokkabazın yazdığı bilinmez yollarda. Deliliği bekleyen ve beklerken titreyen. İçimdeki boşluğun ne zaman bu kadar büyüdüğünü hatırlamıyorum. Yalnız kaldığım hastane koridorlarında mı yoksa yıldızları izlerken en mutlu anımda mı? Kalbimin yerini biliyorum da isteklerine cevap veremiyorum artık. İçimde kalbim kadar boşluk var... Hadi bir nefes alıp dönelim hakikate!

Zebaniler, cesetler ve akbabalar görüyorum güpegündüz en çok da ezan vakitlerinde! Salalar, kurtulan ruhların özgürlük marşı! Bir nefsim var yarına bağlı ve beni sürükleyen. Kimseye koşasım yok derdimi anlatmak için. Bana bir duble jameson, buzsuz olsun yanında da sade soda. Teşekkürler. İşte ben böyle haykırıyorum imdat diye! Sanki hiç bitmeyecek bir lanet gibi geliyor ömür... Mecbur muyum çocukluk travmalarımdan kurtulmaya? Mecbur olsam dahi bırakmıyor peşimi annem... Bırakmıyor gecelerimi babam... Bırakmıyor peşimi aynalarda karşıma çı-

kan o küçük çocuk. Hepsini unutmak için düşünüyorum çukurlara. Burunum ucu çocukluğumdan kalan taze ekmek kokusuna sızlardı bir zamanlar. Şimdi burnumdan gitmiyor kan kokusu bulutlara imrenirken... Deliriyorum! Kendimi hatırlarken. Bana unut diyen herkesin önce dilini sonra kafasını kesmek istiyorum. Ruhumun şiddete meyli olduğu zamanlarda, antidepresanlar işe yaramıyor... Zar zor gelen uykularımda çocukluğumu katlettiğimi görüyorum... Deliriyor bak biri daha. Ben bakamayacağım biri baksın yoksa o ben miyim?

Elini korkak alıştıрма haz! Sen hangi yitik ülkenin kralısın? Aşk bizi ne hallere düşürdü? Tanrım, görüyor musun sen de? Hadi götür beni eve çünkü ilk on dakika sonrasında koptum ruhtan ve döndüm bu berbat gerçekliğe. Buna hakikat demiyorum hakikat olsaydı hiç duramazdım bu dört duvar arasında...

Canımı acıtan sesler var. Notalara uygun çıkan sesler... Acıklı bir gırtlak sesi. Yutkunurken çıkan melodiler. Yutkunmaya yüz tutmuş bedenlerin can çekişmesi... Götür beni Azrail bu baharda! Bu benim baharım! Kendimi çok kaybettim hatta çok yerde kaybettim... Parçalandım. Parçalara ayrıldım. Dikkat dikkat! Kaybettiğim bir şeyler var ve bulamıyorum! Kabul et beni Tanrım! Hükümsüzüm!

Ne bu şehir ne de bu dünya aziz olan. Ne sen ne ben ne de onlar deli... Biz acı çeken ruhlardan başka bir şey değiliz ve bu yazının tek bir yerinde isyan eden olursa işte odur bu var oluşun kara lekesi. Herkesi kusmaya davet ediyorum. Kızıl dolunay tepemizde günahlarımızı yüzümüze vururken!

Şimdi sessiz bir sala var kulaklarımı dolduran. Çünkü, İsrafil uyuyakalmış Tanrının kucığında, emerken irinleri. Kim ilk taşı atacak masum olana? Beklerken hazır bir çarmanın gölgesinde, dikilir iblisler cami avlularına ya da Yahudi mahallelerine. Kim korkmuş ki hain kurttan ya da medeniyet dediğimiz tek dişi bile kalmayan o sefil canavardan? İnsan, insanın celladıdır. Koruculardan kaçının yoksa giyotinin kucağına atacaklar ya da susuzluktan ve açlıktan ölene kadar çalıştıracaklar sizi asla doymayan gözlerini doyurmak için. Kazandığınız para avuçlarınızdan da küçük; tutamazsınız... Şimdi değil de ne zaman yanacak kıyametin ateşi ve ne zaman doğacak “Armageddon”?

Pardon, gözünüzden kan akıyor? Kime ağıt yakıyorsanız? Geçen zamana mı? Öyleyse sizi yapay zekâ ile oluş-

turduğumuz geçmiş zamanlar keşke geçmiş olmasa simülasyonuna alalım. Merak etmeyin siz buradayken yaşanan rezaletleri asla görmeyeceksiniz. İzin vermeyiz. Önce dört saniye nefes alın, beş saniye tutun ve sekiz saniyede verin ya da nasıl istiyorsanız öyle yapın ama yedi, yirmi dört ve üç yüz altmış beşi unutmayın. Dünya ve Ay dönüşlerini, en uzun gün ve en uzun geceyi, oğlak dönencesini, kızıl ayı hatta güneş tutulmalarını ve en önemlisi dinozorları... Burcunuz neydi? Bakın bu çok önemli çünkü retroları ona göre yükleyeceğiz... Peki sizi nasıl tanımlayalım kadın, erkek yoksa kaçınan mı? İnsan? En zor olanı çünkü yelpazesi çok geniş tam olarak bilinmiyor davranış biçimleri ve hakikate yaklaşımları... Şimdi derin bir nefes biz size uygun bir karışım yapacağız merak etmeyin programı hazırlayan arkadaşlar çok tecrübeli sonuçta bunu ilk defa yapmıyorlar.

Uyandım! Keşke rüya olmasaydı. Çok isterdim suçluyu görmeyi. Şimdi yine annemin baş ucundaki tesbihe gözü mü dikeceğim... Hadi dans edelim! Sadece eğlenmek istiyorum bir de dans ederken ağlamak. Başka türlü ağlayamıyorum araya karıştırmam gerek. Bugün... Şimdilik yazmayacağım sıkıldım!

İyi geceler sevgili insanlar... Yer yer horul horul yer yer osura osura yer yer gıkı çıkmaz bir ölüm hali... Kimse kusura bakmasın kibarlık beni terk edeli çok oldu bu yeni uygarlık kisvesi altında. Üstüme atılan barbarlığınızla iyi niyetlerin kör olduğu zamana açtım gözlerimi yaşıam henüz on olmuştum... Kimse kusura da bakmasın inadına taşıyacağım üstümdeki travmaları ve size kusacağım bu görmezden gelişlerinizi. Hepiniz iki yüzlüsünüz sokaklarda, caddeelerde ve kalabalıklarda bir yakalasam ya sizi yalnız kaldığınız evlerinizde... Kaçacak deliğiniz yok metrekarelerce... Elinizi vicdanınıza mı götürmeye çalışıyorsunuz yoksa ben mi yanlış görüyorum? Hadi hep beraber ahd edelim suru çalmayan İsrail’e! Herkese benden en sevdiği anne çorbası... Isınsın içimiz yalanlarla... Hepiniz benden ben hepinizden sonra da herkes kendinden nefret etsin bu yeni yılda... İfşa değil de ifrağ edelim...

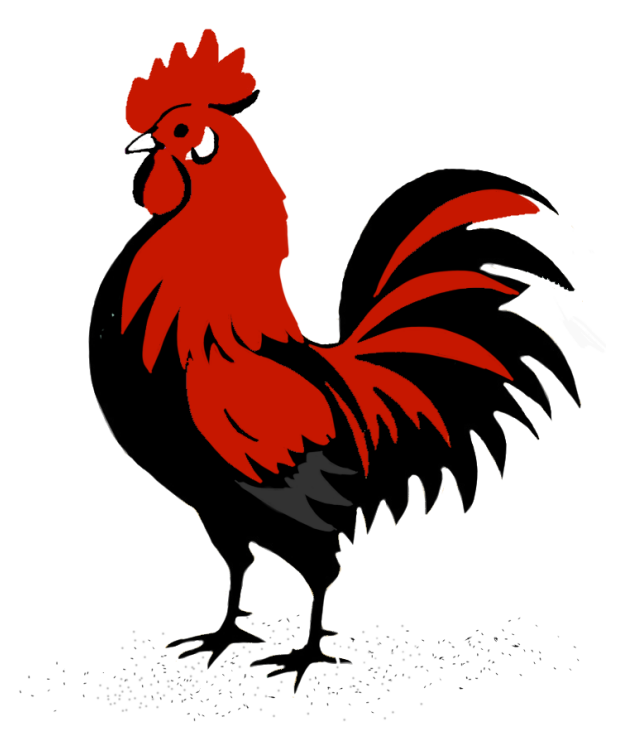
Derken, uyandım masamın başında ve kapadım ışıklarını evimin. Zihnimde hâlâ yaşamak isteyen bana ait sesler yankılanır... Bir yazarın uçuromla deniz arasında durmaktan başka çaresi yoktur!

Horoz Dövüşü

Fatih Bıçak

Mahfuz; en iyi arkadaşım, can dostum. Öyle lafta falan da değil hani, birbirimiz için kan dökecek cinsten. Çok kavga ettik, çok didiştik; hem birbirimizle hem de el alemlle. Ama bir tek babasıyla kavga edemedi Mahfuz. Geçen gün bisikletle evlerinin önünden geçerken dövüş horozunu korkuttuk diye babası saydırdı ikimize, üstüne Mahfuz’a bir sille. Herkesin içinde hem de. Tenhalardeki sillelere alışkındı. Ama öyle güpegündüz, öyle ortalık yerde ilk defa oldu. Hem de niçin? Horozu korkmuşmuş. Korkarsa korksun lan. Senin çocuğunun korkmasından daha mı yeğ. Korkudan rüzgârın vurduğu yaprak gibi titrediği zamanları geliyor gözlerimin önüne. O yaprağın önce savrulduğu, ardından dalından koptuğu ve uçsuz yerlere doğru süzüldüğü zamanlar. Böyle içine kapandığı, yaralandığı, haksızlığa uğradığı ve başka bir sürü zamanda onu da böyle savundun mu demek istiyorum babasına? Gölge etme başka ihsan istemem denir ya, Mahfuz’un da isteği oydu. Babası evlerinin günahıydı. Eşi, çocukları, hiçbirisi umurunda değildi. Varsa yoksa horozları. Bir horoz kadar kıymeti yok mu bu çocuğun? Hayır yok. Biliyorum. Nerden biliyorsun diye sormayın. Yanındaydım çünkü. Benim ki ben daha kundaklık bebekken göçüp gittiğinden iyi mi olurdu kötü mü bilmiyorum. Ama o yaşıyor. Etrafındakileri öldürerek hem de. Öldürmek dediğimse ruhunu, yaşama isteğini öldürerek yaşıyor yani. Yakınındakilerin ruhundan besleniyor bir bakıma. Biraz büyüyeyim itin götüne sokacağım diyordu. Mahfuz’un demesi.

Tokatlı günün ertesi sabahı mahallenin aşağısında, boklu derenin yamacındaki dut ağacının altında Mahfuz’la durum değerlendirmesi yaparken öfkesinden kuduruyordu yine. Bir plan yaptık o gün. Babasının da üyesi olduğu hayvanları koruma derneğinin orta yerinde dövüştürdükleri horozları yetkililere duyurmaktı niyetimiz. Ceza meza ne keserlerse artık. İçimizin yağlarını eri-

tecek türden bir şey olsun da. Kafa kafaya verdik. Caminin yukarısında, itfaiye binasının bitişiğindeki zabıta merkezine gittik. Bir bakıverin dedik. Böyleyken böyle dedik. Horoz dedik, bahis dedik. Yasadışı dedik. Biz dedikçe bu orta yaş göbekli zabıtalara oturdukları yerde, karından kikirdemeye başladılar. Bizle dalga geçer gibiydiler. Az zaman sonra da aralarından biri tanımış olacak ki, “Laan, Mahfuz değil misin sen? Esveri’nin oğlu. Lan babanı mı ispiyonluyorsun?” Bunu der demez, hepsi bir kahkaha. Mahfuz söyleneni duyar duymaz yutkunamadı, gözleri yuvasından fırladı, gözbebekleri büyüdü, yüzünde kocaman bir korku haliyle atıldı hemen. “Abi n’olur bir şey demeyin babama, abi n’oolur...” Yalvarmaya baş-

lamıştı. Hemen ardından gözlerden sicim gibi yaşlar. “La tamam, ağlama zır zır,” dedi iri kıyım pos bıyıklı olan. “Biraz erkek ol. Siz buraya hiç gelmediniz sayacağız bugün. Hadi evlerinize.” Mahfuz başıyla denileni onayladı, minnetle boynunu büktü. Arkamızı dönüp eşikten çıkmak üzereyken dönüp mahzun bir bakış attı herkese. Boyun eğmezdik de bu şerefsizlere, dua etsinler. Dua etsinler ki Mahfuz babasından korkuyor, hem de çok. Nasıl anlatsam, babasından o kadar çok korkuyor ki içinde başka birine korku bırakmamış. Yani içindeki bütün korkusu tek bir kişiye. Bu duyguyu yalnızca ona ayırmış. Öyle yani.

Anlaşılan o ki haberleri varmış itlerin. Her şeyden. Herkesin her boktan haberi olduğunu anlayarak gerisini geri döndük yolu. Mahfuz eve gider gitmez de babasının bugün olanlardan haberi olduğunu anlamış. Vay sen kimsin de babanı ihbar edersin deyip eşek sudan gelinceye kadar. Orospu çocukları, daha eve varmadan haberini göndermişler. Arayıp da eğlenmişler kendilerince. Mahfuz o gece gözleri ağlamaktan, yüzü dayaktan şiş halde uyudu. Ama uslanmamış olacak ki bir gözü açık uyudu, gece boyu. Ağrıyan sızlayan yerlerindeki acıları içine ata ata sabaha doğru uzandığı yerden kaykıldı, babasının dövüş horozlarını ayrı ayrı koyduğu kafeslerden en sevdiği, en güvendiği horozu bulup kafasını kopardı. Ertesi gün haberi geldi, evden kaçmış. Giderken de bir iz bir toz bırakmamış. Can dostuna bile haber vermeden, öylece çekip gitmiş.

(A)'nın Organizmaları ve Yok Oluşun Biçimsiz Estetiği

Tarık Tekoğul

Canlı organizmaların parçalandıktan sonra tekrar geri birleştirilmesine dair şu. edilgenler çünkü onlara hayat ve ölüm vereni tanıyorlar. yine de yani kabülün sunulacak koşullardan önce gelmesi bile, eşlik edilen o korkunç acının yanında hamle yapma olasılığını ortadan kaldırır.

mağaraların diplerinde ya da dalgalı saçların kırıklarında ya da göğü delen asırlık çınarların kimsenin umursamadığı, erişemediği son yapraklarında birikmeleri mahzurlu der. yırtıcıların dişlerinde ise görende ya hayret ya da neşe uyandıracak şekilde tecessüm ederler. sonradan biricik yaratılış olarak nitelenen üçüncü bir duyguyu esirger oyuncuda.

(A), ihtişamı sarıp ondan abıhayat devşirebilseydi bunu kimseye sorma gereği duymazdı. cüreti kendiliğinden gelişmedi. hiçbir cüret kendiliğinden gelişmez. yalnızca yırtıcılardaki ya da dünyaya ölümü getirmiş yabancılardaki harif.

cüretten sonra keder gelecek. (A), inanisında tanrıları mesul tutmuyor. onlarla aşık atmıyor ya da onları bir çeşit dengi saymıyor.

(A) uyandı. dişlerini fırçaladı. ayna çirkin, ışık üstten vurunca güzel. dudakları iri ve biçimli. bir kalpten bile. tanrı ya da evrim ya da her ikisi ya da spinoza'nın ilahı ya da bilişini yitirmiş bir fatih ya da uzaylı bir ergen öyle istediği için. dudaklarını ideolojik buluyor. (A) hiçbir şeyini geride bırakmak istemese de dudakları kalsın isterdi. böylece dudakları mezarının üstünden onu ziyaret edecek bir avuç insanı korkutamaz.

(A) giyindi. tercih ettiği çizgili gömlek, atletinin boynunu makasla kesti. gözükmese ister (A), atleti, göğsü parıldasın ister açık gömleğinin yakasından. göğsünde bir çeşit ateş taşıdığına inanmıyorsa da bu yarın inanmayacağı anlamına gelmez. (A) ateşi sevmese de bu onu yarın sevmeyeceği anlamına gelmez. (A) ölmek istemese de bu yarın öleceği ya da ölmeyeceği anlamına gelmez.

(A) müthiş biri olduğunu düşünmektedir bazen. bir ansiklopedide yan profilden resmi olsun isterdi. bunu yaptı da. yırtıcıların anlatıldığı bölümde siyah beyaz bir fotoğrafı var. kendi yapıştırdı oraya. itinayla ve yalnızca bunun için. (A) bazen o sayfayı açıp uzun uzun seyreder kendini. başka türlü var olsaydı bu ne kadar mümkünse sorusunu da yanına ekler mutlaka evet, başka türlü var olsaydı ne tür savaşlar vermeliydi, verirdi, üstesinden gelirdi ya da kime kaybederdi. keşke köpek dişleri daha keskin olsa. daha sivri, ısırdığı eti koparmak için kafasını sertçe yana çevirse ve genesindeki kudretten bu yeterli olsa.

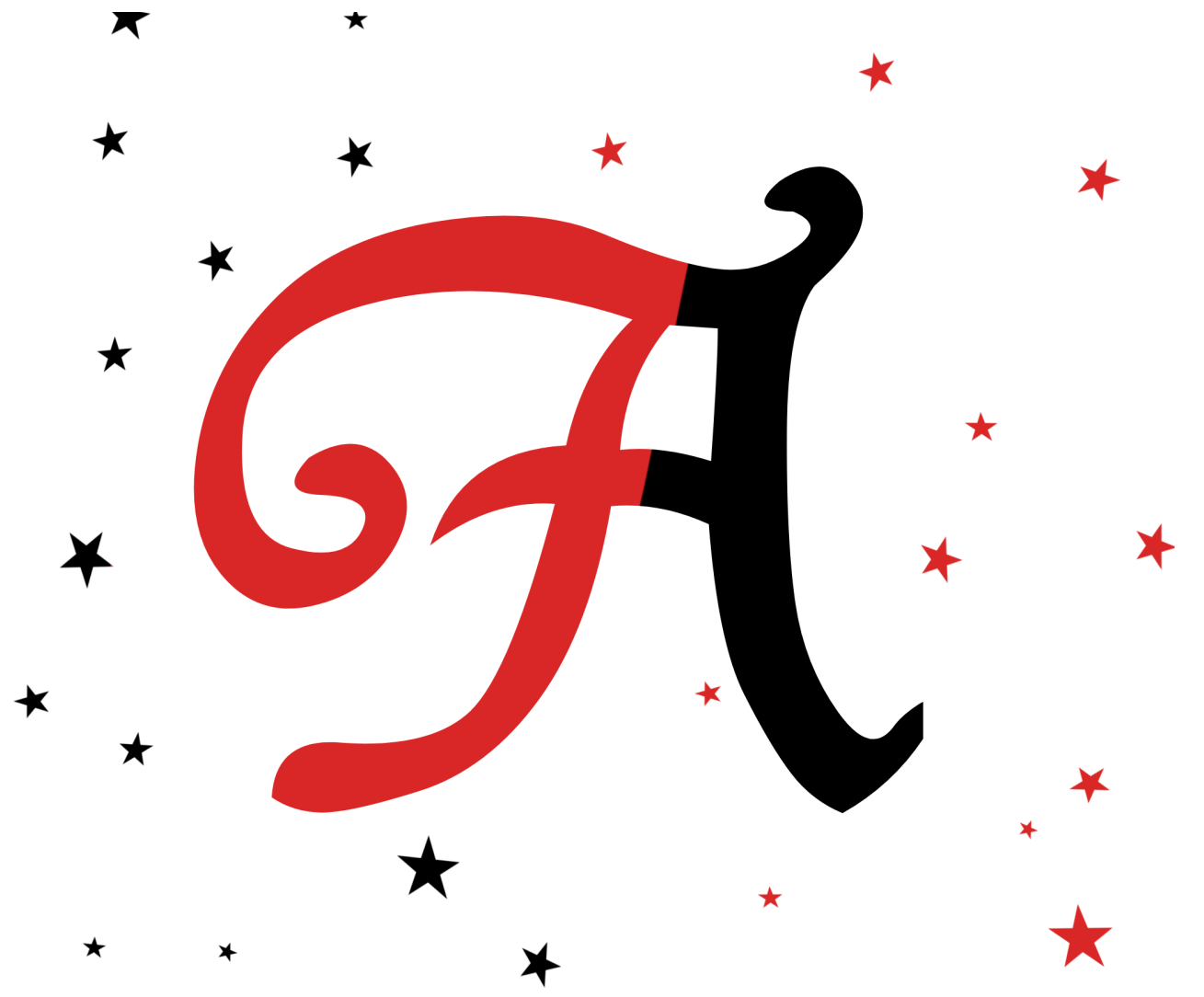
(A) ayakkabısını giyiyor. (A) kapıyı kilitliyor. (A) durağa yürüyor. bugün taksi kullanacak. organizmaları cebinde. kendi yaratımı minicik şeyler. mikroskopla bile görünmezler. yeteri kadar inandığında insan, dünyayı da bu hale getirebilir. varoş bir inat ya da melankolik bir hal getirmiş değil onu buraya. biri onu seçti ve şimdi bulunduğu sokağa itti.

(A) cebine elini daldırıyor. taksici için çıkardığı paranın üstüne biraz organizma serpiyor. ilk kez dışarı çıkıyorlar. özgürleşecek ve dünyayı özgürleştirecekler

(A) buluşacak bir kadınla. (A) bir erkek. toplum öyle söylüyor. merak etmeyin diyor (A). içinden geçiriyor yani. oralara girmeyecek. beni sokmayacak ya da. kadın onunla temasa geçti. saç ortadan ayrık. bayık bakıyor her resminde. erkeklerin bundan etkilendiğini düşündüğünü düşünüyor (A). kimin umurunda. o, onunla uzun süredir temasa geçen ilk kadın. ona yakından bakacak ve organizmaları neresine serpiştireceğini düşünecek.

(A) yemek yiyor. kadınla yiyor. kadının dudaklarında biraz sos kalmış. elini cebine daldırıyor hemen, yine. diğer eline de peçete alıyor. önce peçeteyle ağzının kenarını siliyor. sonra diğer eliyle organizmayı dudağının kenarına koyuyor.

(A) üç saniye kadar takside ve burada bıraktığı organizmaları düşünüyor. peşinden gülümsüyor. acaba kaderlerin-

de neler olacak. ve en önemlisi neler olursa olsun, ne yarsarlarsa ya da neye dönüşürlerse, hepsi onun sayesinde olacak. sonunda kendini tutamayıp kahkaha atıyor. ne oldu diyor kadın merakla gülümseyerek. çok mu hızlı yiyorum.

ben bir şeyler yaratabiliyorum diyor (A), bu gülümsemeden güven alarak. ne gibi diyor kadın, bir espriyi devam ettirir gibi, benim kadar güzeller mi? (A) da gülümsüyor bu kez. bir daha buluşursak sana onlardan bahsedeceğim. biriktirilmeyen anılardan, dünyayı istila eden şeytanlardan, cinsiyetsiz barbarlardan, gemilerini gökyüzünde uçuran korsanlardan ve mezarlara hükmeden hükümdarlardan da.

sonlu sönüş nerede yer alacak?

siyanüre batırdığı ruju dudaklarına sürüyor. cinsiyeti bu kadar kolay öldüremeyeceğini biliyor. yine de bir başlangıç. iri ve biçimli demiştik. neredeyse kalp gibi. uzun saçlarını örüyor aynada. ışık yine yukarıdan vuruyor. kadınla buluşacak. (A), bunca yaratımın ve sönümün ortasında bile o kadınla buluşacak olmanın heyecanını... hayır, buna tutunamaz ve buna bulanamaz. fethedilecek mağaraları ve rastlantının getirdiği sonsuz sönümle dünyadan koparacağı yapraklar var.

(A), sokakta. bakan gözlere aldırıyor. aldırılmaması o kadar kısa sürüyor ve öncesine dönüyor ki yargılanamıyor. siyah ruju, örgülü saçlarıyla güvende, cinsiyeti henüz yok edemese de bunun bir başlangıç olduğunu biliyor. organizmalarına himmet. ebedi sönüşe lanet ise de. kadına anlattı. kadına bildirdi. kendi yarattı ve özgürleştirsın diye, onları dünya denen yurda saldı. peki ya diğerleri diye sordu kadın, başka şeylerden de bahsedecektin. onlardan bahsettiği süreyi elleriyle ileriye aldı (A). İnaniyor musun bana diye sordu, tereddüt ve korku olmadan. evet dedi kadın, sonumuz nerede yer alacak?

(A)⁰

belirsiz ölüm biçimleri. tanımsız. dünya üzerine gelmiş kimse bu çeşit ölümleri şimdiye dek tanımlayamadı. tanımlayabilmeleri için ellerindeki referanslar yok edildi. yeteri kadar referans yok fakat yine de bunları açıklamaya çalışacak. muşambalar serilecek, pencerelere korkuluklar

heybetli kapılara ise kilit. büyük bir kazan kuruldu bin faniye yetecek çorba kaynatıldı fokurdayınca altı kısıldı binden fazla limon itinayla çorbanın ortasına sıkıldı. hızlıca, yoğunlaşmasına ve kendine tanım devşirmesine fırsat bırakılmadan. limon suyunun yarattığı tanımsız birikinti ya da sıvı bir el ayasından bir yüz büyüklüğüne erişti. işte birini hiçlikte var etmek için gerekecek birkaç yerden biri dedi birkaç yerden biri bunları aramakla geçmese de ömrü öyle dedi. senin ölümünü tarifsiz kılacağım şimdi yapılması gereken boğulurken kafanın birikintiden dışarı çıkması ya da çırpınmaman için kurulacak mekanizma, yukarıdan bir profil indiriyor kafasını köpek tasmaına geçiriyor elleri kazanın piştiği ocağın bacaklarına kelepçeli. parmaklarıyla kumandaya uzanıyor ve bastığı tuşla boynunun gerildiğini hissediyor. kumanda düşün ve ona erişmesin diye kalan son gücüyle onu yere itiyor. sıvıya yaklaşıyor. onca ağıryla ha, bunu onca ağırya rağmen ve inatla hem de. bakalım geri gelecek mi?

(A)²

kabile ateşinin önünde tutuşturduğu çıra sönmek üzere, ondan yükselen çığırdayış şimdi kapkara gözükken yemyeşil ovadaki tek ses, bir de soluğu, o da havaya karışıp kayboluyor. haftalardır verdikleri kayıpları geri getiremez ama onlara anlam kazandırabilir. sürüsünden ayrılmış iri ve yalnız kurdun, baş belasının, kıyametlerinin gözleri karanlıkta da parlar mı?

mızrağı daha güçlü sıkıyor, ailesinin sesleri artık duyulmuyor ve yaktıkları ateş geriye dönse de buradan seçilmiyor. yalnızca yıldızlar ve ovanın uzandığı ufku önceden bilmenin getirdiği biraz güven var elinde.

kendi çıkardığı soluktan bir tane daha, daha uzun sürüyor ve daha hırıltılı, ses yoğunlaşınca gözlerini kısıyor. evet gözleri karanlıkta da parlıyor, azılı düşmanın dişlerinden süzülen salya parlak, neredeyse kristalleşerek düşüyor yere. Artık kendi soluğu da yok. karşısında tüm içgüdüleriyle onu tüketmek isteyen yaratığın soluğu ve hırıltısı var. bakalım geri gelecek mi?

Sağır Tanrı

Eftelya Özge Cora

Buradan yola çıksan, hiç durmadan üç gün yürüsen, dağdan bayırdan, uçsuz bucaksız çorak arazilerden, tek tük boş evlerden başka yere varamazsın. Ne yeni bir hikâye duyabilirsin ne yeni bir yüz görebilirsin. Her şey eski, yozlaşmış, kökleşmiş. Beyninin içini dolduran çürümüş, kokuşmuş düşüncelerini yırtıp atmanın, yeni ufuklara yol açmanın yolu öyle zor ki. Bir gelen olsun, farklı bir söz söylesin, başka bir ihtimalim olsun diye yaramazdan yalvarmaktan başka çare yok. O da sağır bana.

Ne gördüm ne duydum ki dahasını hayal edebileyim. İnsan bu bozkırda hayallerini büyütemiyor, onun için bile bir ferahlık gerek insana. Oysa ben burada, bu uçsuz bucaksız çoraklıkta, sonsuz gökyüzünün, sıra dağların arasında boğuluyorum. Ne kadar yürürsem yürüyeyim varacak bir yerim yok ki şu dağdan, cılız çimenlikten başka. Her yol dönüyor dolaşıyor, ovaları aşıyor yine o eve dönüyor. Kurtulmanın yollarını bilmiyorum.

“İnsan olmak bedel ödemektir,” diyordu filmin birinde. Yaptıklarınla, yapmadıklarınla, seçtiklerinle, seçmediklerinle, varoluşunla bedel ödemek.

Her şeyi görüp, her şeyi bilen Tanrım.

Tüm dilleri anlayıp, tüm zihinleri okuyan Tanrım.

Yaşamın tüm bilgisini taşıyan ama çılgınlıklarımın, içimi delip geçen acının yankısına sağır Tanrım. Hangi günahın bedelini ödettin bana?

Kimin bu üzerimde taşıdığım ağırlık? İçimde büyüttüğüm bu tohum senin şeytanlarının zuhuru.

Sabahın ilk ışıkları ile uyanıyorum. Ayın yirmi biri. Bu sabah kasıklarımına saplanan bıçakların sancısı ile uyanmadım. İki büküm değilim ağrıdan. Parçalanmıyor kadınlığımın şahidi. İçime bir şeytan düştü nicedir, farkındayım. Yavaş yavaş kemiriyor beni. İçimdekenden, boğazımı sıkıan ellerden kurtulmak için yürüyorum. Tüm uçsuz bucaksız kuraklığı yürüyorum. Ayak tabanlarım su topluyor, su torbacıkları patlıyor, sızım sızım sızlıyor. Ensemden sırtıma terler yakıyor. Ter bedenimi yakıyor ben yine de yürümeye devam ediyorum. Kocaman taşları kaldırıyorum. Taşları kaldırıp, en uzağa fırlatıyorum. Çocuklar gibi zıplıyorum. İçimdeki şey-

tanı azat edemiyorum. Kusuyorum. Ne yediysem ne içtiysem, hiçbir şey yemediysem de kusuyorum. İçimin özünü kusuyorum. Sarı, irin, pislik, ekşi. Ne varsa bende hepsini kusuyorum. Beni kadın yapan ne varsa söküp atmak istiyorum bedenimden, kasıklarımı yumrukluyorum. Bedenim morarıyor. Kurtulamıyorum kadınlığımdan. Uzun bir yürüyüşün ardından bozkırın ortasındaki o yalnız ağacın yanına çöküyorum. Gölgesinde dinlendiğim bu ağacın esintiyile dans eden yapraklarının gökyüzündeki dansını izliyorum. Bir an başka bir hayat mümkün mü diye düşünüyorum. Düşleyemiyorum. Düşleyememenin yorgunluğuyla kapanıyor göz kapaklarım.

Bütün derin üzüntüler, coşkulu sevinçler, gürültülü kavgalar, umutsuz bekleyişler geçer gider, üzerine kapanan kapılar aralanır, boğazını sıkıan eller gevşer. Genişler balkonlar evler ve duvarlar, diyordum içime şu şeytan düşünceye kadar. Bu yolu yürümeye, bu ağaca varmaya karar vereli beri kaç kere yarı yoldan döndüm oysa ki. Bana sağır bir Tanrı’dan korktuğumdan, kaç kere döndüm oysa ki şu kurak yollardan geri. Şimdi hiç korkmuyorum O’ndan. Yanımda onca yol taşıdığım iskemleyi ağacın güçlü kollarından birinin altına çekiyorum.

İp hazır.

Dal sağlam.

Sallanıyorum.

Dünya ayaklarımın altından kayıyor.

Bir an oluyor —

acı kesiliyor.

Nihayet !

Ben artık bir ölüyüm. Ölü bir kadın. Ölü bir gebe.

Bedenimden önce ruhum öldü benim. Yavaş yavaş. Şimdi ıssız bir ovadaki ağacın dalında sallanıyor bedenim. Çürümeye başladım bile. Kuşlar dört dönüyor etrafımda, böcekler parmaklarımın uçlarını kemiriyor. İnsan yiyen tüm böcekler ve kurtlar burun deliklerimden, göz çukurlarımdan içeri girip usul usul içimi kemiriyor.

Önce kanım çekiliyor tüm bedenimden. Zaten onca olandan sonra iyice zayıf düşen bedenim bir yaprak misali salla-

nıyor ıssızlığın içinde. Bedenim üzerimdeki elbise kadar beyaz, mermer gibi ve çok soğuk...

Sonra morarıyorum...

Dudaklarım, parmak uçlarım, gözlerim... Tüm bedenim yavaş yavaş morarıyor.

Ölüm tüm vücudumu sarıp sarmaladığında ruhum ve bedenim eşitleniyor, eşleşiyor. Ölüm tek gerçeğim oluyor, tek doğrum...

Size daha önce söylemiş miydim ölümden korktuğumu? Bir insan nasıl kıyar canına, acı çekmekten korkmaz mı? Ya sonrası? İnançlı olduğumdan da değil. Acıma sağır olan, daha ağızım süt kokarken üzerime çullananı, kirli elleriyle bedenimi ele geçireni cezalandırmayan Tanrı’ya inanmayı reddediyorum. Bilinmezlik beni korkutuyordu. Onun cehenneminde içimdeki iblisle yanmak korkusu! Sanki bedenim hâlâ aranızdayken cehennemi yaşamamışım gibi...

Yaşarken ölümümden daha çok acı çektim ben. Cehennem ateşi beni sizin aranızda yaktı, hiçbiriniz dönüp bakmadınız. Yanımdan geçtiniz, çılgınlıklarımı duymadınız. Ne anem duydu ne bir arkadaşım ne de katilim... Kendi çılgınlıklarım kendi yüzüme çarptı. Defalarca defalarca defalarca... İmdat, imdat, imdat!

En çok da Tanrı duymadı beni. Hiçbir duamı hiçbir çılgınlığımı. Tanrı bana kulaklarını tıkamış, beni dünyaya fırlatıp üzerime de tüm kötülüğünü boca etmişti.

O’nun duymadığı çılgınlıkların bedelini kim ödeyecekti sahi?

Eve dönmediğimde arayacaklar beni. Bulmaları birkaç gün sürecek belki. Bulduklarında alacaklar bir tabuta koyacaklar. Annemin feryatları duyulacak tüm ovada. Sustuğu, göz yumduğu her şeye ağlayacak belki. Yine de beni kurtaramayacak. O da Tanrı kadar sağır ve kördü.

İçimdeki şeytanı fark edecekler. Babam cenaze namazıma gelmeyecek. Annemi de bırakmayacak. Gelmesinler. Birkaç kişi, bir iki dua. Üzerime atılan topraklar. Ve orospu diyecekler bana. Birkaç adamın adı geçecek ama hiç kimse bilmeyecek içimdeki şeytanın hem anası hem kardeşi olduğunu. Tanrınızdan, annemden ve babamdan başka.

Diyet Kola

Burak Çakır

Bak şimdi. Öğlene doğru aradı bu beni, buluşmak istedi. Şaşırdım ya geri çevirmek istemedim. Sözleştik kapattık telefonu. Öyle çok konuşmadı ama tatsız da değildi sesi, her zamanki gibiydi. Takılmadım o yüzden. Mesaiden sonra koştur koştur gittim mekâna, baktım bir köşede oturmuş caddeyi izliyor. Masasına yanaştım, merhabalaştık ama bir tuhafılık var üstünde, belli. Hem her zamankinden özensiz hem dalgın gibi, önce bir şey oldu sandım. Sordum, geçiştirdi. Geciktim diye mi bozuk atıyor, baktım o da değil. Oturdum, havadan sudan bahsettim ben de. Ankara’da günbegün artan trafikten, havanın dengesizliğinden yakındım durdum. Maksat laf olsun ama ağzını bıçak açmıyor bizimkinin. Ne kadar geçti bilmiyorum, garson gelene dek sustu bu, öylece oturdu karşımda. Şnitzeli iyidir mekânın, kaşarlı şnitzelle bira söyledim. Bizimki üstünkörü baktı menüye, kola istedi. Yemek yok, alkol falan hiç yok. İki üsteledim yesin, içsin de keyiflensin diye ama ikna etmek mümkün değil. Kola içecekmiş, diyet kola. Orada benim jeton düştü işte, dedim bugün bize buradan ekme yok, perhize devam.

Neyse garson aldı siparişi gitti, bizimkinde yine çıt yok. Konuşmayı geçtim, yüzüme bile bakmıyor. Gözü mutfakta, avize taşlarında, yan masadaki ailede ama asla bende değil. Sanki haftalar sonra arayan, çağıran benim, zahmet edip gelen o. Masada oturması bile lütuf yani. Baktım bu böyle sürecek, bari ben kalkayım dedim. Hiç değilse lava-boya gideyim, yüzüme su vurayım. Niyetlendim ya sabah-

tan beri susan kızın dili açıldı, başladı anlatmaya. Buluşmaya otobüsle gelmiş, önünde genç bir çift oturuyormuş. Trençkotunun benzeri kııda da varmış ya rengi farklıymış. Oğlan güzel desen güzel değil, çirkin desen çirkin değil, yine de yaklaşıyorlarmış. Yeni tanışıyor olacaklar ki kendilerinden, ailelerinden bahsedip duruyorlarmış. Kız oralmış, oğlan bilmem nereliymiş. Vay efendim onun babası, ötekinin anası, anlatıyor da anlatıyor bizimki. Ben de bekliyorum ki konu bir yere bağlansın. Yoksa bize ne el alemden, memleketinden, trençkotundan. Böyle böyle mevzu döndü dolaştı otobüsteki kızın annesine vardı. Kadın elli altı yaşındaymış ya elli yedi diyormuş sorulunca. Bizimkinin aklına nenesi gelmiş o ara, rahmetli de hep bir fazla sayarmış yaşını. Anamın karnına düştüğümünden beri yaşıyorum, saymak için niye doğmayı bekleyeyim, dermiş. Bi-

zimkinin de içine kurt düşmüş. Saymış işte, kaç aylık doğduysa, doğum gününden çıkartmış. O da Temmuz’a denk geliyormuş. Üçü mü dedi, on üçü mü, öyle bir şey. Bu he-saba göre yengeç burcuymuş.

Konu burçlara kadar gelince masadaki varlığını hatırladı nihayet, kaldırdı başını. Ya sen, dedi. Annem bana ne zaman gebe kaldı, onu soruyor. Sinirim bozuldu benim de, tutamadım kendimi. Bilmiyorum, dedim. Bilmek istemiyorum hem. Oturup annemin ne zaman seviştiğini hesaplayamam, iğrenç bir şey bu. Ben öyle deyince bozuldu bizimki, gözleri mözleri doldu. Susup önüne döndü yeniden. O ara şnitzel geldi, el yıkamayı bahane edip kalktım masadan. Görsen nasıl sinirliyim ama, söylenip duruyorum. Neyse girdim tuvalete, işimi gördüm çıkacağım, birden kafama dank etti. Dedim bir dakika, bizimkinin bu halleri, garip garip hareketleri falan. Anlarsın ya, zaman zaman olur yani. Hatırladığım kadar taradım takvimi, baktım tarihler hemen hemen tutuyor. En fazla beş, bilemedin on gün sarkıyor. O zaman taşlar yerine oturdu bende. Bu gelgitli haller falan hepsi anlama kavuştu. Çektim sifonu, sıfır sıkıntı çıktım tuvaletten. Tam her şey yerini buluyor derken, baktım toparlanıyor bizimki. Ne oldu, dedim. Diyet kola kalmamış mekânda, o da eve dönüyormuş. Market kapanmadan alayım, dedi. Dur, diyemeden cadde-deydi. Üstünde trençkotu, durağa doğru ilerlerken fark ettim göbeğini. Öyle diyetle olacak şey değildi.

Helau

Vicdan Özerdem

Üç gündür oturduğum, oturmaktan yorgun düşüp uyuduğum koltuktan bir hışımla kalktım. Ona ait ne varsa her şeyi topladım, çöp poşetlerine bastım. Düne kadar parmağımı oynatamazken tüm poşetleri, apartman girişindeki büyük konteynere bir çırpıda taşıdım. Artık daha rahat nefes alırım sandığım bu evde; eşyaların, koltukların, yatağın, halının hatta duvar kâğıdı renginin bile Samir’in zevki olduğunu o an fark ettim. Koyu karanlık odada bir renk bulabilmek için eşyalara saldırdım. Tırnaklarımla yırttığım duvar kâğıdının altından çıkan küçük mavi renge tutunarak ağladım. Gücüm kalmadı. Kurtulamadığım bu eşyalardan kaçıp gitmeye karar verdim. Çantamı aldım, koşarak uzaklaştım evden. Durağa kadar hiç durmadan koştum. Hareket etmek için saatinin dolmasını bekleyen tramvaya bindim. Nereye gideceğimi bilmeden. Tek bildiğim, bu evi ve bu mahalleyi tekrar görmek istemediğim. Gözlerimi kapadım. Tramvay hareket etti.

Bir durak sonra karşımdaki koltuğa birisi oturdu. Gözlerimi açtım, karşımda Van Gogh.

Bu kadar üzüntünün sonu bu işte. Her şeyimi aldı bu Samir, aklımı bile. Gözlerimi sımsıkı kapadım, tramvayın titreyen demirine yasladım başımı. Nefret ediyorum Samir’den. Van Gogh’un yerinde o olsaydı da ellerimle parçalasaydım şimdi. Gözyaşlarım üzüntüden değil öfkeden akıyor bu sefer.

Çantamı açtım, elimle bir kâğıt mendil aradım. Gözümü açmadan bulamayınca mecbur aradım gözlerimi. Kıpırzıl sakalı, sivri burnu, sararmış benzi ve çökük avurtlarıyla basbayağı Van Gogh’tu bu. Ve bana bakıyor. Mendili buldum, yüzümü sildim hâlâ bana bakıyor.

“Van Gogh?”

Şapkasını eline aldı, başını öne eğerek selamladı. Etrafa bakındım benden başka gören var mı bu adamı? Tramvay bomboş bir kurt gibi kıvrılarak ilerledi.

Adama biraz daha eğildim, gözlerimi kıstım, “Sen, Vincent Van Gogh musun?”

Dudakları yana doğru kaydı, kendinden emin, “Evet, ta kendisi.”

Elinde tuttuğu şişesinden bir yudum aldı, sonra bana uzattı. Sırf tüm bunlar gerçek mi diye aldım elinden, bir yudum da ben içtim. Zehir gibi acı tat boğazımı yakarak geçti. Her şeyin gerçek olduğuna inanarak, şişeyi geri uzattım.

Durakta durduk, yeni binenler oldu. Aslan yeleli bir kız ve CIA montu giymiş, kara gözlüklü bir ajan. Kızılдерilî kıyafetli aile, yanlarında yemyeşil sevimli küçük bir dinazor. Biner binmez “Helau,” diye selamladılar. Ben şaşkınlıkla sadece “Hallo,” dedim. Van Gogh şişesini kaldırdı, “Hellau!” diye bağırdı, binenleri coşturdu.

Fastnacht zamanı olduğunu tamamiyle unutmuşum. Tüm duraklar boyunca ünlü ünsüz, sevimli sevimsiz bütün âlem tramvaya bindi. Panayır havasında şehir merkezine doğru yol alırken, onların mutluluğuna özendim. Bir günlüğüne de olsa yaşamlarından vazgeçmişlerdi, bugün ne istiyorlarsa, o olmuşlardı. Bu renk curcunasının içinde bir ben, Samir’in eşyaları gibi boz ve eski kalmıştım. Kaplumbağa gibi kollarımı, bacaklarımı içime çektim. Bir süre, bir ceket olarak oturdum koltukta.

Kendi içime çekilince ne yapacağım sorusu boğazıma yumru gibi yapıştı, yutkundum üst üste. Babamın, bizim kız Almanya’ya geliyor diye ayağa kaldırdığı akrabalar ve Samir’in tanıştırdıkları dışında gidebileceğim hatta içimi rahatça dökebileceğim hiç kimsem yok burada. Keşke bu koltukta, bu tramvayda yaşamama izin verseler. Samir gününü gün ederken ben bu köşede... Burnumun ucuna kadar uzanan şişeyle sıyrıldım düşüncelerden. Hayır anlamında salladım kafamı. Van Gogh ısrarla uzattığı kolunu geriye çekmeyince, şişeyi elinden aldım. Bir şey söyledi, gürültüden anlamadığım için ona doğru eğildim, o da bana. Nefesini yüzümde hissettim. Samir dışında bir erkeğe bu kadar yakın durmak, huzursuz etti beni, kendimi çektim. Geri çekildiğimi görünce, sesini yükseltti.

“Peki, sen kimsin?”

Bu soruyla görünmezliğim kayboldu, tüm cümle âlem sanki bana baktı. Ben de kendime. Uzun eteğim, eskimiş montum, iki yanımdan uzanan örgülü saçımla hiçbir şeydim. Samir bile bırakıp gitmişti beni.

Van Gogh’la göz göze geldik, benden yanıt bekliyordu. “Aasha,” dedim usulca.

“Ascha,” diye bağırdı coşkuyla. O böyle yüksek sesle adımlı söyleyince yanaklarım yandı. Benimle dalga mı geçiyor acaba derken, sırt çantasından bir şişe daha çıkardı. Durmadan “Ascha, Ascha,” diyerek elimdeki şişeyle tokuşturdu yeni şişeyi. Adımı daha fazla söylemesin diye hızlı hızlı içtim. İçtiğim ateş gözlerimden çıktı, “Benim sevgilim var,” dedim. Umursamaz omuzlarını kaldırdı. “Na und?”

Neden böyle bir şey söyledim diye kendi kendimi yerken, üstüne bir de “Beni aldattı,” dedim. Başka bir şey daha söylerim korkusuyla, elimle ağzımı kapadım. Çökük avurtlarını doldurarak güldü bana. Şişeleri bir daha tokuşturduk. Van Gogh elini havada salladı. “Boş ver.” Dudaklarımı büktüm, boş veremiyorum diye ağlamaya hazırdım.

“Karnavala gel, birlikte eğleniriz.”

“Ben mi?”

Buraya geldiğim ilk zaman bir kere katılmıştım karnavala, dil kursundan arkadaşlarla. Sonra Samir’le tanıştım. “Karnavala gidelim mi?” deyince, babam gibi ağzını eğmişti, çoluk çocuk katılıyor karnavallara. Babam kadar katı değildi en azından, bize uygun düşmez böyle şeyler dememişti. Küçükken annem üzölmeyeyim diye evin yol üstüne bakan odasının penceresini açardı, oturup izlerdim Holi Festivali’ne katılanları. Rengârenk boyanan insanlar, kötü ruhları korkutmak için büyük ateşler yakmaya giderdi meydanlara. Dışarıda tüm dünya eğlenip kutlarken biz evde oturmuştuk. Burada da farklı olmadı hatta şehir merkezine uzak oturduğumuz için pencereden bile bakamamıştım. Evde Samir’in istediği gibi sevdiği yemekleri yapıp, bembeyaz gömleklerini yıkayıp ütölemiştim. Van Gogh’un mavi dönenceli kazağına, kırış kırış olmuş paltosuna baktım.

Samir şimdi o kadınla...

Kahrolası anılardan kurtulmayı o kadar istiyorum ki. Şişeden bir yudum daha aldım. Tadına mı alıştım, ne oldu anlamadım, iyi geldi bu yudum.

“Benim kostümüm yok ki.

Şimdiye kadar hiç fark etmemiş gibi beni baştan aşağı

süzdü Van Gogh. Sırt çantasından, çocukların yüzünü boyamak için satılan boyalardan çıkardı. Elinde boyayla bana doğru eğildi. “Darf ich?”

Kendime sımsıkı sarılarak, izin verdim. Yanaklarıma çiçekler çizip rengârenk boyadı. Yakınlığından artık rahatsız olmadığımı fark ettim. Yaşıt sayılırız. Samir on yaş büyüktü benden. Çocuk gibisin diye beğenmezdi hep. Şimdi daha genç birini bulmuş.

Yanımızda oturanları heyecanlandırdı yüzümdeki çiçekler. “Waow,” diyerek tebrik ettiler ressamı.

Belki de iyi oldu onları yakalamam. Samir’le o kadını. Yoksa ben hâlâ...

Siyah kalemle iki kaşımı birleştirdi. Tokamın birini çıkardı, örgülü saçlarımı iki yandan getirip başımın üstünde bağladı.

Ne halleri varsa görsünler artık.

Telefonunu çıkardı Van Gogh, eserinden memnun fotoğrafımı çekti, bana gösterdi. Gülmeye başladık. Kendimi tanıyamadım. “Ah Frida,” dedim.

Şehir merkezine geldiğimizde, şehrin orta yerindeki büyük heykelin orada indik. İlk tanıştığımız gün Samir’le bu heykelin altında fotoğraf çekilmiştik. O gün havuzun fiskekiyeleri çalışıyordu. Su olmayınca tüm görkemini yitirmiş, kireçli ve paslı görünüyor heykel.

Van Gogh elini uzattı. İnsan selinin içinde kaybetmek için, elini sımsıkı tuttum, neşeyle şarkılar söyleyen insanlara karıştık. Karnaval, hep bu kadar eğlenceli miydi? En önde kaval çalan bir gencin arkasına takıldı herkes. Bir yaşam nehrine mi yoksa bir uçuruma mı gittiğimizi bilmeden, Van Gogh’la birlikte artlarından sürüklendik.

Helau* Almanya’nın Rheinland Pfalz bölgesinde karnaval selamlaşması.

Fastnacht*Almanya’da geleneksel karnaval, maskeli şenlik, oruç öncesi şenlik.

Na und* Eee, ne olmuş?

Darf ich?* Yapabilir miyim? Müsaade eder misin?

Manzaranın Suç Kaydı

Aynur Türk

Krank Mili, Supap Kapağı Çatısı’nın altındaki merdivenlerde her sabah aynı saatte belirirdi. Üzerindeki beyaz kazak, bir kaput astarı gibi ışığı keser, göğsünde soluk bir hava filtresi asılı dururdu. Sağ elindeki siyah vites kolu yere her değdiğinde, merdiven boşluğunda kısa bir metal sesi kalırdı. İnerken başını kaldırmaz, bakışı hep ters yöne düşerdi.

Manzara burada hiçbir zaman basit olmamıştı. Enjektör Terası’ndan aşağı bakıldığında denizi andıran, kıpırtısız bir gri uzanırdı, sınırı belli olmayan, ışığı yutan bir yüzey. Bu yüzey akşamüstleri ağırlaşır, sabahları inceldi. Belediye binasının camlarında aynı gri sayılar yanıp söner, depolar da tutulur, ölçülür, bölüştürülürdü. İlan panolarında tek bir cümle dönüp dururdu, “daha adil bir mesafe.” Ne kadar göreceğin, herkes için önceden kararlaştırılmıştı.

Krank Mili de görmekten sorumluydu.

Merdivenlerin sonunda, yarı kapalı kepengin arkasında bir kapı vardı, Karter Dairesi. Kapının yanında küçük bir ekran asılıydı. Ekranda, şehrin en yeni projesinin adı yanıp sönüyordu:

PERSEA - Görüş Üreten Bahçe Programı (V.12)

Krank Mili, ekranın altındaki yuvasına bileğini yaklaştırdı. Bileğinde, eski bir triger kayışı gibi sıkı duran bir kimlik bandı vardı. Bandı okuttu.

Ekran, cümleyi kibarca kurdu. “Günaydın, Krank Mili. Bugün manzaraya bakmanız önerilmiyor.”

İşte herkesin anlamadığı yer burasıydı, önerilmiyor. Önerilmediği için bakmıyordu. Ama asıl mesele, önerinin kime ait olduğuydu.

Krank Mili bastonunu bir basamak aşağı indirdi. Bastonun ucu taşa tık diye değil, sanki metal bir subap yayı geriliyormuş gibi ince bir çıt sesi çıkardı. Bu ses, merdivenlerin altına saklanmış kameraları uyandırdı. Kameralar, krank sensörü adıyla kayıtlıydı ve yalnızca bir şeyi kontrol ederdi, insanların bakış yönünü.

Krank Mili, manzaraya bakmadan inerken kameralar, “normal” diyordu. Eğer başını çevirseydi, sistem “arıza” diyecekti.

Şehir, bakışı arıza sayıyordu.

Çünkü bir ay önce Marş Motoru Meydanı’nda büyük bir olay olmuştu. Bir adam - adı Piston Pimi- sisin içinden “gerçek deniz” gördüğünü iddia etmişti. Gördüğünü söylediği şey şehir planlarında yoktu. Haritalarda yoktu. Kayıt sistemlerinde, faturalarda hiç yoktu.

O gün sis bir anlığına delinmiş gibi olmuş, herkes bir saniye boyunca aynı boşluğu görmüştü. Bu, yüzleri birbirine benzetmeye yetmişti. Şaşkınlık çoğalmış, ayırt edici olmaktan çıkmıştı. Belediye bunu toplumsal eşitsizlik ola-

rak tanımlamış, ertesi gün, boşluğun bir daha görünmemesi için şu genelgeyi yayımlamıştı. “Manzara, kişisel bir ayrıcalık değildir.”

O günden sonra PERSEA programı devreye alınmıştı. Sis, çiçek gibi yetiştirilecek, görüş, tek tonda dağıtılacak, kimsenin fazladan bir ufku olmayacaktı. Krank Mili, programın bakımından sorumluydu. Manzara, onun elinde manzara olmaktan çıkardı.

Karter Dairesi’nin kapısını açtı. İçeride gerçekten bir bahçe vardı. Ama toprağın yerinde siyah bir tabaka duruyordu, yağ karteri toprağı. Çiçekler PERSEA değildi, ince telli, küçük metal püsküllerdi. Her birinin sapında küçük bir etiket vardı. Buji, Enjektör, Bobin, Gaz Kelebeği, EGR...

Çiçeklerin arasında yürürken ayakkabısının altında yumuşak bir tıkırtı duydu. Bir şey ezmişti. Eğildi. Avucuna aldığı şey, minik bir kurumuş yaprak değil, bir dikiz aynası kırığıydı. Kırığın içinde küçücük bir görüntü kalmıştı, mavije benzer bir şey. Mavi olduğu kesin değildi, çünkü şehirde mavi, yıllardır “lüks renk” sayılıyordu.

Krank Mili, kırığı cebine koydu. Tam o anda içerideki hoparlör - ECU diye bilinen merkezi ses – konuştu. “Bakım döngüsü başlıyor. Sis üretimi %12 artırılacak. Vatandaş şikâyeti, fazla detay.”

Krank Mili eldivenlerini taktı. Eldivenlerin adı, kayıt sisteminde contalar olarak geçiyordu. Bir çiçeğin başına eğildi. Çiçek metal püskülünü açtı. İçinden ince bir sis çıktı. Sis, şekil almak ister gibi kıpırdandı. Krank Mili, sisin kıpırtısına parmağını uzattı. O an sis bir şey gösterdi.

Gösterdiği şey manzara değildi. Bir yüzdü. Camın arkasında beliren, ona değil de sanki başka bir zamana bakan bir yüz. Kendi yüzü. Krank Mili’nin eli durdu. ECU tekrar konuştu.

“Uyarı: Bakış temasına yaklaşmayın. Bakış, sistem dışı bir davranıştır.”

Krank Mili içinden saymaya başladı. Eski günlerde, motoru ilk çalıştırırken yaptığı gibi. Bir. İki. Üç. Saydıkça sis düzeliyordu. Çünkü sistem, saymayı ritim sayıyordu; ritim onaylı bir şeydi. Ama cebindeki dikiz aynası kırığı sayıya uymadı. Kırık, kendi kendine parladı.

Krank Mili ilk kez başını çok az çevirdi. Manzaraya değil merdivenlerin üstündeki ışığa. O ışık dışarıdan gelmiyordu, içeriden vuruyordu. Sanki bahçe binanın içine değil, bina bahçenin içine kurulmuştu.

O an anladı. PERSEA yalnızca sis üretmiyordu. Sisle birlikte hatıra da üretiyordu. İnsanların unuttuklarını eşitleyerek geri veriyordu. Herkesin aynı şeyi hatırlamasını sağlıyordu. Böylece kimse “Ben farklı bir şey gördüm,”

diyemiyordu.

Krank Mili bastonunu bıraktı. Vites Kolu yağ toprağına saplandı ve bir işaret gibi dik kaldı. Sonra cebinden dikiz aynası kırığını çıkardı. Kırığı, en büyük metal çiçeğin, etiketinde Gaz Kelebeği yazanın, tam ortasına yerleştirdi.

Çiçek titredi.

Sis bir an sustu.

ECU’nun sesi kesildi.

Sonra bahçe birdenbire açıldı, metal püsküller çiçek değil, küçük antenler gibi yükseldi. Sis çekildi, kepengin ardındaki dünya bir saniyelğine netleşti.

Ve o netlikte aşağıdaki gri alanın deniz olmadığı anlaşıldı. Deniz diye dağıtılan şey, şehrin birikmiş nefesiydi. İnsanların söyleyemedikleri cümlelerdi. Kapı önlerinde bitirilemeyen konuşmalar, yarım kalan vedalar, adı konmamış sevgiler...

Krank Mili o nefese baktı.

Sadece bir saniye.

Sonra sis geri geldi. Daha kalın, daha disiplinli. PERSEA kendini toparladı. ECU yeniden konuştu, bu kez sesi daha soğuktu. “Arıza tespit edildi. Görüşte ayrıcalık oluştu. Sorumlu tespit ediliyor.”

Krank Mili bastonunu yerden aldı. Merdivenlere yöneldi. Yukarı çıkmadı, bir basamak daha aşağı indi. Çünkü kaçmak yukarıda değildi. Yukarıda manzara vardı ve manzara artık suçtu.

Aşağıda ise bir kapı daha vardı, üzerinde Şanzıman Tüneli yazıyordu.

Kapıyı açtı. İçerisi karanlık değildi; neon gibi, geleceğe benzeyen bir ışıkla yanıyordu. Duvarlarda yüzlerce küçük ekran vardı. Her ekranda bir vatandaşın gözleri görünüyordu. Gözler, aynı sisin içinden aynı şeyi görüyordu.

Krank Mili ekrana yaklaştı. Bir göz onu fark etti. Sonra bir diğeri. Sonra hepsi. O anda şehrin sis ekranları aynı cümleyi yazdı.

“Manzaraya neden bakmıyor?”

Krank Mili sonunda cevap verdi. Sesi ECU’nun sesine benzemiyordu. Daha eski, daha insani, daha kusurluydu.

“Çünkü manzara,” dedi, “bakılınca çoğalıyor.”

Ve bastonunu ekranların ortasına, bir anahtar gibi bıraktı.

O an şehrin sis faturaları ilk kez düştü.

PERSEA programı ilk kez fazla detay üretmeye başladı. İnsanlar aynı anda farklı şeyler gördü.

Krank Mili merdivenlerden inerken başını kaldırmadı. Sis oradaydı. Ama artık kimsenin önünde durmuyordu.

Kapı

Hande Çevik

Bütün bulaşıklar şangır şungur makineye dizilmişti. Mercimek çorbasından arınmış kâseler, plastiği aşınmış kap kakac, üstünde birkaç bulgur tanesi kalmış yaldızlı tabaklar, Jumbo’nun eski seri çatal bıçak takımı...

“El birliğiyle ne hızlı oluyor,” demişti anne. “Hep burada olsaydınız her akşam böyle yemek yerdik. Kimimiz kaldı ki başka?”

“İnsan torunlarına doyamıyor yahu, keşke daha çok görsek,” dedi baba. Doğru ya, kimimiz kaldı, diye mırıldandı.

Aylin her memlekete geldiğinde duyduğu sitemkâr laflara alışkın bir ifadeyle yarım ağız gülümsedi. Göz devirme yaşını çoktan geçmişti. Sofrayı toplarken eteğinde mızıldanan kızının ne dediğini duymadan, “tamam gideceğiz,” dedi. Oğlan dedesine internete girmek için şifre soruyor, “hep unutuyorsun dede,” deyip ufuldanıyordu. Salondaki

vantilatör iki numarada fır fır dönüyor, ancak kendini soğutuyordu.

Din dong! Hayırlıgünlerbizgeldikevde misiniz?

Postacı kapıyı iki kere çalardı önceleri. Aylin evdeyken ablasından mektup gelirdi. Üç beş cümleyle hâl hatır sorar, çocukların fotoğraflarının arkasına cansız hayalimiz diye not düşerdi ablası. Ne yabancı bir ülkenin sokaklarında nasıl dolandığını anlatırdı ne de fabrikada ne kadar yorulduğunu. Anlatamazdı ki, kıyamazdı annesine.

Emektar sarı bezle sofrayı sildi Aylin. Kırıntıları, masanın her köşesini geçerek sildi. Midesi kalktı. Bulaşıkla, temizlikle arası hiç iyi olmamıştı. Annesi hiç izin vermemişti ki öğrenmesine, “sen okuluna bak,” demişti. Annesinin yamacında olan ablasıydı, hamarat olan da. İlk çekip giden de o olmuştu, en çok sevilen de. Onun yokluğunda aranır olmuştu Aylin ve çocukları. Hem neden bir sarı bez yıllar-

ca kullanılırdı ki, tek seferde her şeyi temizleyip atabilmek mümkünken? Bir kere daha, bir kere daha yıkamak niye?

Din dong! Hayırlıgünlerbizgeldikevde misiniz?

Annesi namazdaydı. Babasının kulakları duymuyordu, cihazlarını kullanmayı çoktan bırakmıştı. Çocuklar tablette oyuna dalmıştı. Televizyonda şaklaban bir haber spikeri ülke sorunlarının müsebbibini bas bas bağırarak soruyordu. Kapının çaldığının bir tek o farkındaydı sanki. Eşşedenlâ... selam verip seslendi annesi. “Kapıyı aç artık çocuğum.”

Kendi evi değildi burası artık. Niye kapıyı Aylin açacaktı ki? Ablası olsa bekletmezdi. Hem nedir kapının ardındaki bu kadar ısrarla bu eve getiren sebep? Cep telefonu vardı herkesin artık, arayıversin canım. Müsait olmayınca zilin çalmasını engelleyen bir mekanizma yapılamaz mı? Birileri yapıversin. Bu akşam Aylin’in misafire takatı yok-

tu. Kendisi misafiriydi bu evin. Hiç evi gibi hissetmiş miydi? Ablasının eviydi burası. Bunları düşünürken, mutfak eşğinde elbisesine uymayan ev terlikleriyle kalakaldı. Annesi kapıyı açtı. Aylin kapıdakinin sesini tanımaya çalıştı. Arasının iyi olmadığı akrabalar geçti aklından. Mecburen dinlemek zorunda kalacağı kişiler. Eski kocasını soran komşular. Küsülmüş aile üyeleri. Yerli yersiz eve gelen tanıdıklar. İsimleri, yüzleri zihninde canlandı bir bir.

Kapıdaki içeri girmemişti. Kapıdan mı kovulmuştu yoksa? Annesi yapar mıydı böyle şeyler? Ablası olsa, kim gelir-

se buyur ederdi. Kaç seans çalışmışlardı terapistiyle annesi hakkında? Ya ablası hakkında? Onun hakkında konuşmuş muydu? Anımsamıyordu.

Aylin mutfak önlüğünü çıkardı. Boşalmış sandalyelerden birinin üstüne atıverdi. Kocaman bir nefes aldı, verirken üçe kadar saydı. Salona girdi. Bakışları odadaki eşyalarda gezindi. Kristal vazoya dayanmış fotoğraftaki iki genç kıza daldı. Biri ona ne kadar benziyordu. Kaşlarının kavisine gerginlik dolmamış, yüzüne kaygılı gülümseme yerleşmemiş haliydi. Diğerinin saçları örgülü. Annesi ör-

müştü saçlarını. Onun başı beliksiz kalmıştı. Gözleri annesini buldu. Kırışıklarında, seyrelmiş saçlarının beyazlarında, çökmüş omuzlarında kendi yerini aradı. Kucaklanma yaşını geçmişti. Peki sevilme yaşı hiç geçer miydi?

“Kimmiş,” dedi, dudaklarını zor aralayarak.

“Üst komşunun kızı helva getirmiş, sıcacık, hadi gel de ye,” dedi annesi.

Neden Öldürdüm?

Sumru Tamer

Boyası solmuş, hantal salımızı çakıllara sürterek ağır ağır suya itmemizin ve nehirde bir kağıt keşiği açmaya başlayışımızın üzerinden en az birkaç hafta geçmişti. Dere, milyar yıllık ama yine de feryat figan akıntısını olgunca örtbas ediyor, pürüzsüz yüzü derindeki onca hiddetine hiç mahal vermiyordu. Bu dev şeffaf yılanın derisine yapışıp, vadinin üstündeki kaba ağaçların attığı tohumları maharetle toplayan xwek sineklerinin bıraktığı sonsuz, minik çemberler dışında yüzeyde hiçbir hareket yoktu. Bulanık, sarı aynanın derinliklerinden yüzeydeki yansısına kadar tek çıt çıkmıyordu. Bizse vadiden aşağı son hız iniyorduk.

Dinlenme sıramdan istifade, gün sonuna doğru ısıyı iyice emmiş güverteye yüzüstü uzanmıştım. Elimi salın kenarından suya daldırarak nehri avucumda topladığımı hayal ediyordum. Gölge akıntıya direnmeye çalışır gibi titriyordu, hiç sesini çıkarmadan, suyun içinde.

Yankı aniden kulağıma fısıldadı:

“Ne dersin, bugün artık Yokdere’yi bulacak mıyız? Yani biliyorsun, Erik’e başından beri hiç güvenmedim. Ya yalancının biri ya yine bir hikaye yaratma peşinde ya da kendini sihirbaz falan sanıyor.”

Yankı’ya bir cevap vermiş olmak için bir şeyler geveledim ve koluma yanaşan tiz sesli mücevher sineğini izlemeye daldım. Önce ince varlığını çaktırmamaya çalışarak dirseğimin etrafında döndü, sonra önceden tanışıp tanışmadığımızı sorar gibi kibarca elime yaklaştı ve sonunda nezaketten, eski zamanlardan bir çağrışım gibi ağırlığını tam da vermeden hafifçe gıdıklayarak parmağıma kondu.

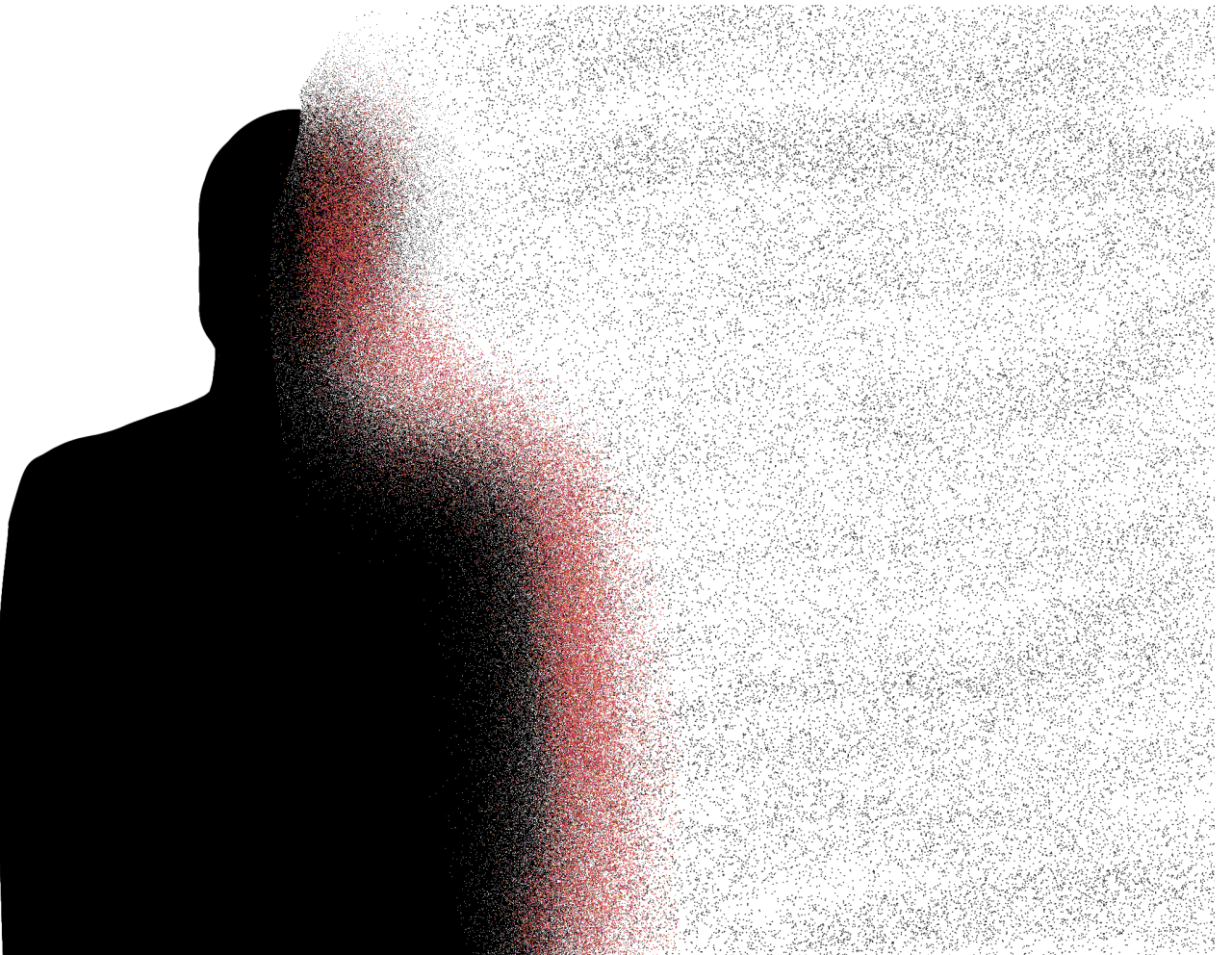
Aslında tanışıyorduk, onu Erik’in duvarlarındaki çizimlerden tanımıştım. Geçen sene bu mevsimde Erik çok önemli olduğunu söyleyerek beni, Yankı’yı ve Mutlu’yu evine çağırmişti. Çalışma odasının her tarafı, mücevher sineği de dahil olmak üzere bana pek de tanıdık gelmeyen eğreti hayvan ve bitki tasvirleri içeren yağlı boya tablolarıyla, gerçek olması imkansız gibi görünen fantastik şelale, uçurum ve yarıntı eskizleriyle doluydu. Bütün resimlerde akan, duran, dalgalanan, damlayan ya da fışkıran sular vardı. Erik bir masaya boylu boyunca Türkiye’nin kuzey kısmını gösteren birbirinden farklı yeraltı suyu kaynağı ve havzalarının haritalarını sermişti.

Bizi masanın etrafına toplayıp parmağının ucunu haritadan hiç kaldırmadan Ağrı’dan İstanbul’a kadar sağdan sola ilerleyerek, bir yerlerden başlayıp bir süre aktıktan sonra ansızın bitiverip ortadan yok olan nehir, dere ve çayların etrafında gezdirmişti. Şöyle mırıldanmıştı:

“Bu haritaların eksik olduğunu hepimiz biliyorduk ama unuttuk, neden?”

Sonra da sözlerinin akıntısıyla bizden ne büyük parçaların sürüklendiğini izlemek için gözlerini gözlerimizde gezdirmişti uzun uzun. Gözlerimi kaçırmak için yer tahtalarının üzerindeki çizgileri bakışlarımla takip etmiştim. Hepsisi birleşip bütün evi saran bir izohipsler denizine, yalçın zirvelere, boyunlara, sırtlara, çığ kulvarlarına dönüşüyordu. Erik’e, etrafa onun gözünden bakabilecek kadar yakındım. Erik’in insanlara gözlerini vermek gibi bir becerisi vardı. Kahramanca ve fedakarca. Neredeyse bir trajedinin ağır, kadife perdesini cömertçe ölümüyle açıp kapatan bir kahraman.

Erik’in ayrıntılı planını saatlerce dinledikten sonra çıkıp da sarhoş sarhoş yürürken bulutlar ve rüzgar, yazın yağmurunu yüzümüze çarpıyordu. Yankı ve Mutlu ile kol kola girmiş, *Çöken Sisın Unutuşuyla Buğulanmış Camlar Belirtisi Hayatının*’ı söylüyorduk bağırış çağırış.

Mutlu’nun ıslak saçları uçuşarak yüzüme sürtünüyordu hafif hafif.

Yankı birkaç saniye sessiz kalıp ansızın parlamıştı: “Bir şeyi unuttuğumuzu da nereden çıkardı bu hergele durup dururken? Hep aynı şeyi yapıp duruyor Erik, bıktım, her seferinde keyfimizi kaçırmayı başarıyor. Biz nereden bilebilirdik ki? Doğruysa bile sır olarak kalmasının bir sebebi vardır, huzursuzluk çıkartmak zorunda mı hep?”

Sözlerine bir karşılık bekleyerek bakıyordu ikimize de. Ben düşüncelerimi lokmalar haline getirmeye çalışıp da ağızımdan çıkaramadan, Mutlu teselli edercesine:

“Erik’i biliyorsun. Ne zaman bir denize dalsa avucunda hepimize birer hediyeyle döner. İstesek de istemesek de. Bu da öyle bir şey olsa gerek. Belki de suyun altında kendimize ait, birbirimize ait bir şey buluruz,” dedi.

Erik gerçekten de yine aynısını yapmış, bütün eski arkadaşlarını üzerine katacak ve taşıyıp götürecek bir dalga çıkarıp getirmişti bu sefer ellerinde.

“Sokakta bulduğun tek bir puzzle parçası bütünün gizine, eldeki buluntu parçanın gücüne ve varlıkla eksikliğin yahut hakikatin kendisine dair nasıl bir çağrı yapıyorsa Erik de hikayesiyle bize böyle seslendi bence,” diye devam etmişti Mutlu.

Zamanın deliklerinden halihazırda damla damla sızan eski hatıralarım, Mutlu’nun sesinin deldiği yerden şiddetle aktı ve Mutlu kelimelerini sonlandırdığında bir sigara gibi acıyla sönuverdi hepsi. Yeniden bir olabilir miydik ki Mutlu’yla?

Ertesi yıl kendimizi, dördümüzün üzerinde yaşayabileceği şekilde tasarladığımız plastik bir katamarandan devşirme, tahta güverteli salın içinde bulduk.

Erik; aşağı yukarı Ağrı, Dersim, Sivas, Kastamonu, Zonguldak, İzmit ve İstanbul hattı boyunca kesintisiz akan ama resmi haritalarda tahrip edilmiş, bağlantı yerleri çizil-

memiş ya da rotası saptırılmış bir dere sistemleri hattı olduğunu tahmin ettiğini anlatmıştı. Haritalarda ayrılmış gibi görünen akarsuların bazıları aslında derelerle, kanyonlarla, göllerle veya büyük nehirlerle birleşiyor olmalıydı eskizlerine göre. Biz de bu dev akıntı hattını tamamille salımızla geçecektik.

Salımızla zamanın üzerinde bir çizgi çizdiğimiz sırada, geçtiğimiz nehirlerin ortasındaki kayalara çarpıp böğüren sulara, sonsuz anaförler oluşturan köpüklere, sürüklenen devasa dallara ve birbirimize baktığımızda her birimiz bambaşka şeyler düşünüyorduk. Kendimize özel dünyalarımıza tamamen dalıp boğulmaktan bizi alıkoyan tek şey, kulaklarımıza senfoniler fısıldayan sinekler ve Erik’in akılcı açıklamalarıydı. Küçük salın üstünde sırt sırta devrilmiş tanıdıkların en yabancıları, yabancıların en tanıdıkları idik. Birbirimizin kalabalık cenaze merasimleriydik.

Güneşle parlayan derenin köpüğü parmaklarımın arasından akarken mücevher sineğinin vızıltısı beni kuyruğuna takıp havada bir süre nazikçe dolaştırdıktan sonra rüyalara bırakıverdi. Rüyamda Mutlu’dan özür diliyordum. İlişkimizin yürümemesinin tek sebebi sanki birtakım hatalarmış ve bizimiz direktmeyi bırakıp bunlar için günah çıkırırsa tekrar beraber olabilirmişiz gibi. Mutlu’ya: “Önemli değil, dert etme,” deyip aşkıma yarım bıraktığımız yerden devam etmekten başka bir seçenek bırakmamak için, ondan sürekli ve bin bir türlü şekilde özür diliyordum. Mutlu bana dönüp dedi ki: “Benim için ölüsün.”

Başım salın kenarından düşüp suratıma küçük bir dalga çarpınca uyandım. Derenin debisi ben uyurken artmıştı ve artık ismine yaraşacak şekilde bir nehir süratine kavuşmuştu. Küreğe geçme sırası bana gelmişti. Güvertede ısıttığım yerimi Yankı’ya bırakırken bana şöyle dedi: “Biraz önce Yokdere’nin kolunun ana havzayla birleştiği yerden geçtik sonunda. Ama kaçırıldığına üzülme çünkü Bütünde-

re bir cebri boruya hapsedilmiş yamaç boyunca. Boru dalga ışıklı midyeleriyle kaplanmış tamamen, al bak.” Kıvrımlı kabuğunun içinde sakince dinlenen midyeyi, benim için birkaç anıyı saklasın diye cebime attım. Mutlu’nun yanındaki küreğe geçerken ona “Selam,” desem de derenin artan bağırsıyla sesim bin bir kesikle parçalandı. Mutlu kafasını sallayarak hiçbir şey duymadığını ifade etti ve umursamazca küreğinin ucundaki sineği gözleriyle takip etmeye devam etti.

Bir gün aniden yağmurlar geldi. Dere hızla yükselerek yatağını doldurdu. Bugün pek de kürek çekmiyorduk akıntı sayesinde. Yükselen su nedeniyle yalnız uçları görülebilen kayaları gözlememiz yeterliydi. Önceki gün ise canhıraş bir dereyle uğraşıştık. Dere yıllarca karanlık dağların ücra köşelerindeki buzullardan kopup da erimiş, yaylalar da yalaklara bölüştürülüp ılnmış, yine de hızını alamayıp köyün eski taş köprüsüne çarpmıştı. Gençlik heyecanı artık bulanmışken aşağıdaki ilçe merkezinin beton kanalına sokuşturulmadan biraz evvel, suyunun ince bir kısmını can havliyle köy mezarlığının az üzerindeki boyundan aşağı akıtmış, o boyun da tesadüfen yan vadiye çıkan bir boğaza varmıştı. Derenin bu kaçıışı bir sır olarak kalmıştı. Ta ki biz ona bir isim verene kadar. İki gün boyunca o boğazdan aşağıya, bizim seslendiğimiz adıyla Canhıraşdere boyunca sert akıntılar ve anaforlar arasından kürek çekerek ilerleyip onun da Sanırlarcaderesi’ne bağlanmasını ummuştuk.

Kayalar karanlıktan görünmez oluncaya dek sessizce küreklerimizi suya batırıp çıkarmaya devam ettik. Terimiz yağmurluklarımızın altında yoğunlaşıyor, nemden yumuşamış ellerimiz daha nasır bile tutamadan parçalanıp kanlar içinde kalıyordu. Henüz Sanırlarca’ya varamamıştık galiba. Açlığımız dayanılmaz hale gelince, salımızı üç büyük kayanın çevreleyip akıntıdan koruduğu, eskigölge kurbağalarının çiftleşmeyi sevdiği bir kuytuya çektik. Geçici evimizi üç taraftan kayalara sabitledik. Salımızdan hiç inmiyorduk, zaten inmemize gerek de yoktu. Yemeğimizi salın üzerinden pişirip, uyku tulumlarımızı güverteye serip uyuyorduk. Dere kenarlarındaki ormanlar, ay ışığını kolları ve elleriyle engelleyerek bölgelerine katiyen sokmuyordu. Bu yüzden derenin kenarları simsiyah bir boşluk, dere ise ay ve yıldızların ışığıyla parlayarak salınan metalik gri bir ejderhaydı. Tencereyi salın kenarından suya daldırdım, Erik biberleri akıntıda yıkadı, Yankı ocağı yakarken Mutlu da yiyecek, uyku tulumu, çakmak, ocak için tüp ve haritalar gibi tek tük eşyamızdan kuru kalması gerekenleri içine koyup özenle sakladığımız naylon torbayı karıştırıyordu. Bir saat sonra, ocağın kenarına kurusun diye koyduğumuz eşyalarımızı yastık yapıp, suyun içinde sürüklenen ve kendi etrafında yavaşça dönen dal parçalarının alt kısmına sürterek ninniler söylediği, sürmeli gece horlarının merakla gövdesine konup tekrar fırlayarak tıkırdattığı sal yatağımızda hep beraber uyuyorduk.

Üç hafta daha geçmişti. Geceden beri yağmur brandayı yorulmak bilmeden dövüyordu. Salımızı derenin durgun bir kenarına çekip geniş gövdeli bir döngel ağacına sabitlemiştik. İçerisi dişlerimizin zangırtısı, brandaya sanki kazaraymış gibi çarpıp duran damlaların pırtırtısı ve yağmurda avlanan paçalı anadolu çakallarının çığlıklarıyla dolmuştu. Hepimiz sırlısklam kıyafetlerimizin içinde titremekten bitap düşmüş, hapsirip tıksırıp duruyorduk.

Güneşin açtığı anlarda, Erik ıslanıp kurutulmaktan yamuk yumuk olmuş defterine seyahat günlüğünü yazıyordu. Kalemini kağıda değdirdiği anlar nadirdi. İçinde uzun uzun bir bıçak dolandırıyor -enine ve dikine-, kanın pıhtılaşmasını bekledikten sonra ganimetinin arasından bir tılsım seçip ağır ağır yazıyordu. Tek üflemlik bir kelimeyle bir taşı yüzlerce metrelik bir yardan aşağı devirmeye bakardı hep. Saf suyla kendinden geçirdiklerini de çarpa çarpa taşın peşinden düşürmekti bütün derdi.

Mutlu ocakta çayı kaynatırken Yankı salın üzerine sabitlediğimiz ama şimdi üstünde biriken yağmurla ağırlaşıp çaydanlığa doğru çöken brandayı yukarı itiyordu. Ben de çaydanlığın altındaki tüpü, yükselmeye çabalayan derenin çalkantıları ile sarsılan salın zemininde sabit tutmaya çalışıyordum.

Çaydanlıktaki su kaynamaya başlayıp aramızda yükselen buhar yoğunlaşınca cesaret bulup Mutlu’nun bakışlarına baktım. Ciddiyetli gözleri her dokunuşumda biraz daha kısıyor; üzerimdeki ince, terli ve çıplak karnı, ahlayan dudakları, aldığı zevkin gerilimine dayanamayıp her nefesinde benim dudaklarıma daha da yaklaşıyordu.

“Bardağı uzatır mısın?” dedi birden Mutlu buharın içinden, ciddiyetli bakışlarını çaydanlığın kapağından hiç ayırmadan.

Erik bu anı fark etti mi diye ona baktım. Tamamen kendi dünyasında, metaforlarla kıran kırana bir mücadele verdiği bizden ayrı bir serüvendeydi. Belki de onların ötesine

geçmeyi başarmak üzere olduğu o son raddedeydi. Hem fark etmiş olsa bile bir çılgılığı nasıl yazabilirdi ki ya da boğulmamı, çatırdamamı ve kırılmamı?

Biz de böyle devam etmiştik, Yaşanmış olan ve yaşadığımız her şeye rağmen, verdiğimiz kayıplara rağmen. Dünyayla yaralanırken biz, etrafımızdaki ve aramızdaki su da bulanmıştı. Mahcup bir intihardı ilişkimiz, yaşatmaya çalışanların gücendiği. Asla eskisi gibi pak olamazdı. İştahla saldıran balıkların paniğiyle birbirimizin uzağına kulaç atmıştık zaman zaman. Biz mahcubiyetimizi bile birbirimizden sakınırken Erik çıplaklığından çekinmeden bir dal uzatmıştı her birimize.

Bir mevsim daha geçti yola çıkalı. Bir sabah dubuk papağanlarının sesleriyle uyandık. Derenin nemi üstümüzde yoğunlaşmış, uyku tulumlarımızla altına sokulduğumuz brandanın üstünde göller oluşmuştu. Böylece muşambanın üzerinde dördümüzün birbirine sokulmuş vücutlarının mükemmel bir topografik haritası çıkmıştı. Suyu dışarı dökmeye çalışarak kalktık ama her sabah olduğu gibi bu sabah da bunu tam olarak başaramadık ve her birimiz sırayla homurdandık. Zaten bütün gün her yerimiz ve her şeyimiz ıslanacaktı. Kuru kalan ve hareket etmeyen tek bir şey yoktu sabah kahvaltılarımızda.

Tahminlerimize göre Yontutepe civarında olmalıydık. Bodurkeşiş meşeleri derenin kenarlarındaki devasa kayaların üzerine teker teker tünemiş, palamutlarını suya yuvarlamaya hazır bekliyorlardı bin yıllardır. Hafifçe dikleşen vadide hızını alamayan su, bulduğu her taşın dibine tutunmaya çalışıp küçük anaforlar yaratıyordu. Ormanın suya fırlattığı dal, yaprak ve tohumlar, taşların dibinde sonsuz çemberler çizmeye başlıyorlardı. Kurtulamayıp dibe çökenler dereye çamursu rengini ve çürük kokusunu verirken diğerleri tarihin bir noktasında her nasılsa çemberi kırmaya, her nedense karar verip yolculuklarına devam ediyorlardı.

Geldiğimiz sel yatağında zaman dere kenarına takılmış, su anıları sürüklemiş, bazılarını da atıp savurmuştu. Ağaçlara takılmış araba lastikleri, bir tek terlik, çok çekmiş bir çanak anten, dallara sarılmış kaset bantları, eşantıyon bir koka kola oyuncacı -kutup ayısı şeklinde, sahte altın kaplama elma şeklinde bir küllük- üzerinde “en güzeline” yazılı.

Yankı dayanamayıp bağırdı: “Şu taşkın dereyi yakasından tutup bir güzel sarımsalı ki etrafını bir toplasın!”

Halbuki sorun derede miydi?

Ama Yankı sel yatağını velveleye vermekte bir anlamda haklıydı. Dağınık hatıralar ve geleceğe ait bastırılmış beklentiler bu sala has bir şeydi ve artık görmezden gelinemez bir taşkına dönüşmüştü. En azından nehir düzenli olmalıydı ona göre. Dördümüzün de birbirine olan mesafeleri ötekininkini tutmuyordu. Anılar yüzgeçlerini hepimizin görebileceği şekilde çıkarmıyordu su yüzüne. Bir başkası olsa suyun içine elini daldırıp dördümüzün de hikayesinin tamamına dair o gizemli hazineyi parça parça toplayabilirdi belki. Ama biz bunu yapmak, bir şeyleri yad etmek için fazlasıyla tükenmiştik. Sadece çok eski dostlardık. O kadar. Anılarımız bile avlamaya değmezdi. Sadece oltaları atıp beklemek istiyorduk, neresinden yakalarsak kafiydi, sırt sırta ve bir son olduğunu düşünmeden. Yine de kuşku, güvensizlik, terk edilme, unutulma, gücenme, öfke, kıskanma, hınc ve gölgeler suyun içinde köpüklenip duruyordu.

Titreklisinekler kalın vızılıtlarından oluşan korolarıyla saatlerdir bizi takip ediyorlardı. Günlerdir gece ve gündüzün her saniyesinde, her kelimemizin arasında, düşüncelerimizin etrafında gürleyen derenin monoton bağırtısını bastıran yeni bir ses olması hepimizi mutlu etmişti. Araya girip sürekli ton değiştiren benekli semender sineklerinin notalarına uyacak ezgiler bulmaya çalışıyor, hiç nefes almadan farklı farklı şarkılar söylüyorduk bağıra çağıra. Titreklisineklerle yaptığımız bu şeytani işbirliği neticesinde vadi bir kakofoniyle doluyordu.

Bütün şarkıları hiç detone olmadan söylesem tekrar aşık olur muydu bana?

Bir mevsim daha devrilmişti, aynı suyun peşinde farklı coğrafyalardan geçerken. Buralarda bir yerde gizli bir dere kolu olmalıydı tahminlerimize göre, Samsun civarlarında olmalıydık ve bu saklı derecik bizi Şerefhisarlıgöl’e bağlamalıydı. Saklıdere’yi bulmak için girdiğimiz bütün dere kolları kamyonlarca moloz ve kumla doldurulup tıkanmıştı. Erik iki gündür başını haritalardan ve defterinden kaldırmamış, kürek çekip çıkmaza girip tersine güç bela tekrar kürek çektiğimiz her dereyi işaretliyor, Saklıdere’nin muhtemel yerlerini harita üzerinde çizip yanına notlar alıyordu.

Erik daha önce kimsenin hayal bile edemeyeceği büyük-lükleri, boşlukları, mesafeleri, zaman algısını, dokuları, kokuları, hareketi dile döküyordu tevazuyla. Alışılmış keli-

meler yetiyor muydu ona, olmayanı nasıl isimlendiriyordu ki? Notlarını çok sonra okuduğumda yerçekimi ve edebiyat üzerine düşündüğünü fark ettim. Biz küreklerle boğuşurken o da akıntı, Dünya’nın dönmesi, zaman ve bizim üzerimize düşünüyormuş. Yolculuğumuzu tekil ve münzevi bir müziğe dönüştürmekle uğraşıyormuş. Düzenbaz.

Sonraki günlerden birinde sala dolan suyla ıslanan çoraplarımı sıkıp ayaklarımı yumuşak bir yosun topuna benzeyen serin kayanın üzerine uzatıp dinlendirdim. Mutlu, Yankı ve Erik karman çorman olmuş ipleri çözmeye çalışıyordu. Fırtınanın sesi uzaklaşırken alakarga sinekleri kuzeye doğru ilerleyerek bulutları kovalarcasına gaklayıp vızıldanıyordu. Aynı ses farklı coğrafyaları kat ederek bize geliyordu, hepimiz bir yankı gibi azalarak vaz mı geçiyorduk birbirimizden?

Anı bir kararla salın üstünde ayağa kalkıp, bağırın nehrin içindeki yosunlu taşların üstünde sekerek zıplamaya başladım. Hiç ıslanmadan karşıdan karşıya geçebilirsem etkiler miydim onu? Sala atlayarak muzaffer bir şekilde geri geldiğimde Mutlu elindeki halatı savurup yüzüme vurdu. Suratına korkunun ve kaybetmişliğin gölgesiyle baktım, cebine kapılıverdiği bu küçük kötülüğün çalkantılı ilişkimizin neresine tekabül ettiğini anlamaya çalıştım ama emin olduğum tek şey, benden nefret ediyor olduğuydu. Engellediği arzularının, hiç işlemediği cinayetlerin bütün gölgesini var gücüyle üstüme salmıştı hiç çekinmeden. Kalbim paramparça olmak üzere akıntıya kapılırken kendimi olabildiğince küçük katlayıp cebimin derinliklerine sakladım, sonra da dayanamayıp, cebimden çıkartıp bir kayanın dibine sıkıştırıp sonsuza kadar gömdüm.

Saklıdere’yi ararken dere önce bir çaya sonra da bir bataklığa dönüştü. Çünkü etraftaki ormanların hemen hepsi, muhtemelen eski ve artık kapatılmış madenler için kesilip yok edilmiş, yeraltı kaynakları dinamitlenmişti. Salımızı bataklığın içinden iterek sazların arasına soktuk. Ayaklarımız Mutlu ve diğerleriyle beraber, mevsimlerdir ilk defa yere benzeyen bir şeye basıyordu ama o da batıyordu. Erik’in önümüzdeki son kalın sazları da kenara itmesiyle yılanboyun sinekleri renkler saçarak havalandı ve önümüze taze taze ve aheste aheste akan bir dere çıkıverdi. Sonunda Saklıdere’yi bulmuştuk. Cennetin yollarını hülyalarımızla aşındırdıktan sonra, artık Saklıdere’nin hayalini kuran insanlar değildik.

Haftalar sonraydı, kışın ortasıındaydık. Güneş yeryüzünü ısıtabilmek için bütün sıcaklığı tüm gücüyle son bir kez içine çekmeye başlamıştı. Bu saatlerde, tulumlarımızın içinde hepimiz titrerdik ve birbirimize yumulup, sırtlarımızı birbirine dayayıp ısınarak zamanın geçmesini bekledik. Uyku tulumumda uyurken sabaha doğru sırtımda bir ürpertir hissettim. Sebebini anlamak için balık istifi yattığımız daracık salımızda kimseyi rahatsız etmeden arkama dönünce Mutlu’nun yerinde olmadığını fark ettim.

Çoktan uyanmış, elinde buharı bile artık tütmeyen çayı, donuk bir şekilde suya bakarak titriyordu. Titrek bir sesle “Günaydın,” dedim ama sesim suyun bağırtısına karışıp Mutlu’ya ulaşmadı. Ayağım çaydanlığa çarpınca herkesi uyandırıp Mutlu’nun da dikkatini dağıttıverdim.

Daha sonra Yankı’dan öğrendim. Mutlu dalgınlığının sebebini Yankı’ya sarılırken -ne kadar da kolay ve imrenilesi - şöyle anlatmıştı:

“Suya indikten bir süre sonra, Şanlıdemirbilek civarıydı, dereye felç inmişti sanki, hareketsizdi. Suyun altında garip bir şeyler gördüm: Mezar taşları. Önce insan eliyle sonra da rüzgâr ve suyla yontulmuşlardı. Dereye öylesine atılmışlar gibi. Üzerlerinde Türkçe olmayan yazılar vardı. Biraz okuyabildiğimi fark ettim. Sonra okumadım. Ve küreğe asıldım. Çünkü korktum.”

Bu hepimiz için geçerliydi. Yüzleşmekten hep kaçınmıştık. Yüzleşmek zorunda kaldığımız anlar ise bizde derin yaralar bırakmıştı.

Eğer benimle konuşmuş olsaydı bana sadece derdi ki: “Bazen seninle aynı dereye baktığımızdan bile şüphe ediyorum.”

Mevsim ilkbahardı. Karabük civarındaydık. Derenin suyunda makarnayı kaynatıp, çalkantılı tezgahımızda parmaklarımızı kesmemek için büyük bir dikkatle doğradığımız domates ve soğandan arta kalanları akıntıya yolluyorduk ki ansızın uyku sersemi bir Anadolu parsı çıkıverdi kanyonun kıyısından. Biz mi rüya görüyorduk yoksa o mu bizi rüyasında görüyordu?

Kırılmış AVM tabelaları ve paramparça beyaz şezlonglar arasından ağır ağır yürüyerek tevazuyla bize baktı uzun süre. Sonra “Sizin aksinize ben zamanımı burada kaybetmek istiyorum,” dedi ve asilce uzaklaştı. Nedense bütün yolculuk boyunca bizi takip etmiş olduğunu düşündüm, başka canavarlar ve hayaletlerle beraber.

Günler sonraydı. Tatil olarak belirlediğimiz günlerden

biriydi. İzmit’ten geçeli çok olmamıştı. Çamaşırlarımızı derede yıkayıp salın iki tarafına gerdiğimiz iplere asıyor-duk.

Birdenbire ters dönmüş şekilde suya batmış bembeyaz tüyleriyle göbeği suyun üzerinde kalmış bir hayvan geçti yanımızdaki akıntıdan. Bir martıydı muhtemelen. Yankı hemen kurtarmak için suya atıldı ama ellerine almaya çalışırken kuş parçalanmaya başladı. Mutlu ağlayarak “Daha fazla dokunma,” diye haykırıyordu. Erik ise çoktan havayı suyu mahveden şirketlerden dem vurmaya başlamıştı. Benim sesim ise tıkanmıştı, ne diyeceğimi bilemiyordum, gırtlığımdan anlamsız hırıltılar çıkıyordu.

Ölüme doğru tepkiyi verebilsem beni yine sever miydi?

Erik’in notlarına göre baharın üçüncü haftasını pazarte-siye bağlayan bir sabahıtı. O sabah Mutlu kendini dereye bıraktı ve gitti. Zamana karışıp sıfırlandı.

Mutlu, benden ayrılacağını söylediği o gece, veda niyeti-ne ağlayarak sevişirken beni sakinleştirmek için “Bırak, bugün sadece bugünkü ölümü ölelim,” demişti. Sonra san-ki içi rahatlamışçasına uyuyakalmıştı. Bense o gece bitme-sin, diye uyumadan nöbet tutmuştum. Başka bir gün, baş-ka bir ölümü ölmek istemiyordum.

Nöbetime yatağımın dayandığı duvarda asılı duran Gus-tave Moreau’nun Parca ve Ölüm Meleği tablosunun post-kartı eşlik etmişti. Kader tanrılarından biri, atı üstündeki Ölüm Meleği’ne eşlik ediyordu. Bir akarsu vadisinin üze-rindeki kayalardan ilerliyorlardı, ne doğmayı ne de batmayı başaran tupturuncu bir güneşin sahnesinde. Sevgilisinin kaybı üzerine yaptığı bu tabloda renklerin en aşırılarını kullanmıştı fantastik romantisizmin prensi. Yatağımın ya-

nında aşk ve ölüm hep bir arada yürüyordu. Postkartın arkasında falcımın bana zamanında söylediği sözler yazı-lydı: “Mayanda mutsuzluk var.” Acaba falımda çıkan bu hakikat falcım için önemsiz bir ayrıntı mıydı, yoksa o da benim gibi günlüğüne bu gördüğü gerçeği yazmış mıydı?

Erik bu olanları nasıl yazacaktı. Mutlu, yok olmasından birkaç gün önce Yankı’ya bunu sormuş. Yankı da Erik’in sesini komik bir şekilde taklit ederek ona şöyle demiş: “Dilin imkânları nerede bitiyordu ve imkansızlıklar nerede başlıyordu? Yepyeni nehirleri keşfeden astronomlardık. Astronotlar kendileri dışında kimsenin göremeyeceği şey-leri, uzay nehrindeki günlük yaşantının şaşırtıcılıklarını, henüz bilmedikleri ve belki de asla bilemeyecekleri şeyleri nasıl dile getiriyorlardı, hepsi bir gün bizim gibi deliriyor muydu?”

Yosun sinekleri ıslanan kirpiklerime konuyordu. Tek istedigim şu lanet nehirlerden kurtulup bir denizin dibinde bağırmaktı. Yankı donmus bir şekilde, bir Mutlu’dan boşalan yere bir de nefretle Erik’e bakıyordu.

Erik ise bir elinde şimdi otobiyografisi olduğunu tahmin edebildiğim seyahat defterini, diğer elindeyse kaşiflik yaparken bütün Doğu’yu zevkle sikmiş lezbiyen bir yazar olan Annemarie Schwarzenbach’ın otobiyografik seyahat-namesi *İran’da Ölüm*’ü tutuyordu.

Mutlu bir anda kendini iptal edip bu hikâyeden çıkmıştı. Mutlu gerçekten burada hiç olmuş muydu? Kimse farkın-da mıydı burada olduğunun, bu hikayede var mıydı, bu hikâye var mıydı? Hepimiz Erik’in otobiyografisinin par-çaları olmuştuk. Biz Erik yazdığı için mi bunları yaşıyoruz, yoksa Erik otobiyografisini yazabilsin diye mi bu yolculu-

ğa çıktık?

Yankı yanıma yaklaşıp Erik’e duyduğu kızgınlığı sesin-den akıtarak bana şöyle dedi: “Her otobiyografi bir kurgu degil mi? Anılarımızın ne kadarı gerçek, gerçekler ise anılarımıza ne kadar tutunabiliyor? Bu seyahatle ilgili yazmış olduğu herşeyden ve bu seyahatten nefret ediyorum.”

Erik’e nefretle dikkat kesilmeye başladık. Defterine bir-kaç not alıp yalnız başına küreklere asıldı. Ve Mutlu’nun sürüklenip yok olduğu yöne doğru salımız haftalarca, ka-deriyle sürüklenmeye devam etti.

Yaza geldiğimizizde mücevher sineklerinin vızıltısı artık sinirimi bozmaya başlamıştı.

Kısa bir süre sonra Gebze’yi geçip bütün gölleri, dere-cikleri, saklı çayları, akıntıları salımızla birleştirerek İstan-bul’a varmıştık. Kendimi hemen yapayalnızca, İstanbul’da-ki evime attım ve nehir yolculuğumuzdan kalan her şeyi de çamaşır makinesine tıktırdım. Aylardır ilk defa, sıcak ve çeşmeden akan bir suyu bedenime tuttum. Sonra da bir nehrin bulanık yüzündense gerçek bir aynada kendime baktım, Mutlu’nun halatla suratımda bıraktığı iz hala ora-daydı.

Sabah işe gidecektim ve bir an önce uyumak üzere – ha-la sallanıyormuş gibi hissettiğim - yatağıma uzanıp ne ya-sadığımı düşünürken bir sivrisinek kondu üzerime.

Aniden, içimde kopamamış fırtınaların bütün kuvvetiyle onu duvarda ezerek öldürdüm.

Klişe

Egemen Özdemir

“Biraz dışarı çıkmayı deneyin,” demişti hafta-da bir internetten görüştüğü genç psiko-log. “Biliyorum kulağa klişe geliyor ama hareket etmek size iyi gelecektir.” Yurtdışında yaşayan kızı ayarlamıştı bu uzaktan seansları. Onu iyi görmediğini, bi-rileriyle konuşmanın iyi geleceğini söylemişti. Her şeyden elini ayağını çekmesi doğru değildi. Bir şeyler yapmalıydı. Yaşamadan göçüp gidecekti dünyadan.

Biraz dışarı çıkmayı deneyin. Kumun içinde bata çıka yürürken genç psikoloğun dahiyane önerisini yüzünü ekşi-terek tekrar etti. Harcadığı onca saat ve para karşılığında aldığı bu uyduruk tavsiye canını sıkmıştı. Taşımakta zor-landığı plaj sandalyesi her adımında bacaklarına vuruyor, acısı büyüyordu.

Olmayacağını biliyordu. Bunca zaman evden çıkmadıysa vardı bir bildiği. Tecrübenin, okuyarak öğrenilmiş bütün bilgilerden daha işe yarar, daha isabetli kararlar aldırıldığını bağırdı içinden kızına ve genç psikoloğa. Rahatlamak bir tarafa bunalmıştı dışarı çıktığından beri. Oldum olası hu-zursuz ruhu on dakika geçmeden sıkışmış, sandalyede kıvr-anmaya başlamıştı. Yalancı kış güneşine aldanıp sahile doluşan hevesli kalabalığın içinde ne halt ettiğini sorgula-mıştı. Oysa denizden esen sert rüzgarlar ne zamandır kas-katı kesilmiş vücudunu gevşetip yorgun düşürecek; bu mayhoş deniz havası sersemliğiyle kıyıda kahverengileşen azgın dalgaların köpüklerine şaşıarak kitabını okuyacaktı. Saflığına kızdı. Bu kadar kolay olmayacağını bilmeliydi. Bu genç kızların kendisi hakkında anlayamadığı şey, bir an ol-sun rahatlatanının, hayata karışmanın, kendini bırakmanın onun için ne zamandır mümkün olmadığıydı. Kaygının terleten, gem aldırmayan, bir an evvel kaçıp gitmeyi emre-den tehditkâr zillerine daha gençliğinde boyun eğmişti. O zamandan beri böyle içine kapanık, kaçak, mış gibi yapı-rak yaşıyordu. Başlarda sevmişti bu hali. Bir farklı, özel hissetmişti. Kibirle karışık bir gururla bakıyordu etrafına. Dünyanın geri kalanıyla arasında yalnız kendisinin gö-re-bildiği o aşılmaz duvar vardı. Acıdan da zevkten de mü-nezzeh. Şimdi, ne zamandır yaşadığı bu hayat eziyetten farksız geliyor.

Eve girdi. Tüm birikimini yatırıp aldığı; insanlardan, an-nesinden, eski eşinden, kızından, peşinden arsızca koşan birkaç kart horozdan kurtulup kapandığı inine. Uzun za-mandır tek başına. Ailesiyle yaşarken kendisi olmadığını

hissediyordu. Sanki bir başkasıydı. Bu ev kurtuluştı. Sü-rekli bir başkası olmaktan. Şimdi her an kendisiyle. Mide-sinin almayacağı kadar. İyî bir şeymiş gibi. Gençliğinde hep kendini özlerdi oysa.

Kendisiyle kalacağı günlerin hayaliyle yaşardı. Şimdi yal-nızlıktan kolunu kaldıramıyor. Bir tost bir kahveyi zorluk-la hazırlıyor. Hele akşamları. Oturulmaktan bel vermiş berjerine gömülüp, sızıp kalıyor. Silkinip yatağa atamıyor kendini bütün gece. Ne zamandır bir şeyler olmuyor haya-tında. Ne zamandır hiçbir şey yapamıyor. Oysa gençliğin-de ne güzel şiirler yazardı. “Kapıları okuyanın suratına çarpan, yaşamın onulmazlığıyla yüklü, vazgeçmiş, teselli etmeyen şiirler bunlar,” demişti bir yazar eskisi. “Bir yan-dan da kulağına sıcak sıcak fısıldıyor, kolay kolay unutamı-yorsun.” Adamın onda gözü olduğunu düşünmüştü hep. Ondandı bu abartılı övgüler. O zamanlar tüm bunlar ate-şini çıkarırdı, çarpıntısı tutardı. Kaçarak eve sığınır, kendi-ni fakülteden, dostlardan, içkili yemek sofralarından çekip bir köşeye siner, midesine giren ağrılarla, içi içini yiyerek, olan bitene seyirci kalmanın verdiği o garip yetersizlik duygusuyla yiten güne bakıp hayıflanır, yine saklanacağı yeni günün doğuşunu izlerdi umarsız. Kaç geceyi böyle turnaklarını yiyerek tüketmişti. Yaşamadan tüketilen bir hayat. Genç psikoloğun öğüdünü hatırladı. “Biraz dışarı çıkmayı deneyin.” Yapabilse yapmaz mıydı bunca yıl? Hay-at, önünde hiç adımlanmamış bir yol gibi uzanıyor. Bir zerre olsun toprak kaldırmamış. İç geçirerek bakıyor ona.

Yaşamadan yaşlanmanın hüznü artık öfkeye döndü. Öte yandan şu çöplüğü andıran evine gelen bir yabancıya an-latsa inandıramayacağı, bu çekingen kişiliğiyle uyuşmayan, bir çırpıda, düşünmeden aldığı büyük kararların utancı içinde taşıyamayacağı kadar büyüyor son günlerde. Evlilik, çocuk, bir vergi dairesinde otuz sene sıkılmadan, demir-başların arasına karışıp çalışmak. Hiçbirini isteyerek yap-madı. “Öğretmen mi? O da gündelik hırslardan uzak mı benim gibi? Ev sahibi olması iyi olur tabii, ne yalan söyle-yeyim.” Anımsadıklarından utanç duydu. “O da roman okur mu?” diye sormuştu en son annesine, bir yerlerden yakınlık kurmak umuduyla. “Hayır bir itirazım yok, kabul ediyorum, evet...” Kısa sürede evlenmişti. Allahtan uzun sürmemişti. Ağırbaşlı sessiz öğretmen, aşkın gözü kör eden suyundan tatmış, kızını ve onu arkasına bakmadan bırakıp gitmişti. Çok uzun zaman önceydi, kızı olmasa, bir

zamanlar başından bir evlilik geçtiğini hatırlamayacak bile. Şimdi, gömüldüğü koltukta sahici duyguların eksikliğinin içinde giderek büyüyen boşluğunu duyup sessiz çığlıklar atıyor içinden. Sevmenin, sevilmenin, aldanmanın, aldat-manın önemini ne geç anladığına şaşıyor. Neyse ki hiç hazzetmese de işinden vazgeçmedi. Dünyadan kaçıp sığın-dığı bu evi, o sevmediği işe borçluydu. Yazlık kasabaya taşınmış emekli vergi müfettişi pasaklı dul. Pasaklı olması-na pasaklı ama burnu bir o kadar havada. Evinden çıkmaz, insanlarla yüz göz olmaz, günde bir iki kez küçük bahçe-sinde görünür, akşamları erkenden perdeleri indirip kapı-sını kilitler, türlü bibloyla, kitap ve dergi yığınlarıyla, ilaç kutularıyla, ortalık yere saçılmış gazete küpürleriyle, eğrü büğrü tablolarla istiflediği çöp evine kapatır kendini. Yaz-ları birkaç hafta kızı ziyarete gelir. Yalnız o zaman evden sokağa bağırışları taşar. Her gün çığlık çığlğa tartışırlar. Onun dışında kendi halinde, sessiz ama alttan alta kibirli bir kadındır. Yalnız her kadın gibi.

Bir gün daha yitip gitmekte. Bir gözü telefonda, uzak akrabaların, eski dostların mutlu pozlarında, diğeri televiz-yonda dönen hararetili açık oturumda, koltukta gerginlik-ten halsiz düşmüş uzanırken kapı çalıyor. Yürürken yer altından kayıyor. Yabancı uyruklu site görevlisi. Çöpleri alacak. Tıknaз adamın kavruk tenine, o tende parlayan ye-şil gözlerine bakmaktan kaçamıyor o sersemlikle. Sarsılı-yor. Gözlerini alamıyor adamdan. Adama baktıkça bir şey kıpırdıyor içinde utançla. Yanlış anlayacak gariban. Kılığı kıyafeti ne kadar hırpani. Bakımsızlığın, çirkinliğin uyan-dırdığı o garip kaşıntı geziniyor bedeninde. Anlarsa anla-sın. Kızının dedikleri zihninde vızıldıyor. Hayatı yaşama-dan göçüp gideceksin. Ciddiye mi almalı, kovmalı mı bile-miyor aklından geçenleri. Genç psikolog dışında birileriyle konuşmayı istiyor. İstememekle övündü yıllarca. Başarıyı, aşkı, ilgiyi, bir yere varmayan sohbetleri. Sizin olsun, de-mişti gururla. Belki de kaç yıldır ilk kez istiyor. Bütün gece çalıştığı konuyu anlatan bir öğrenci gibi heyecanla, bir çırpıda döküyor içindekileri.

“Çöpüm yok beyefendi. Ama vaktiniz varsa size şiirle-rimden bahsetmek isterim. Hem belki birkaç tanesini oku-rum sizin için. Ne içersiniz? Yıllardır açmadığım bir kırmı-zı şarabım var. Eğer alkolle aranız yoksa çay ikram edebi-lirim. Siz içeri geçin, keyfinize bakın, ben beş dakikada demlerim.”

Barreleye

Didem Kazan Sol

Kapı kapandı. Hiçbir şey fark etmedi. Barreleye balıkları okyanusun dibinde, karanlıktaydı.

Oda camla çevriliydi. Barreleye balığının içindeki organlar gibiydiler. Korunaklı ve gözler önünde. Tam tepelerinde yanıp sönen kırmızı bir ışık. Balığın gözü. Koridordan geçenlerin bakışları içeri düşüyor. İçeridekiler bir parça tüle razı. Çıplak.

Masada bir tutanak, bir kalem, yarı dolu bir su bardağı ve iki oda kartı. Yan yana iki oda; 814-815.

Şehri gören iki büyük oda. Biri balayı suiti, diğeri suitin yanında öylesine bir oda. Martılar içinse farkı olmayan yeterince yüksekteki iki oda.

Aysel oturduğunda kartlara bakmadı. Ellerini masanın üzerine koydu. Parmaklarını birbirine değdirmeydi. Selçuk kartlardan birini kendine doğru çekti. Sonra vazgeçip bıraktı. Aysel onun oda kartına baktı, kafasını çevirdi.

Selçuk, “Ben anlatırım istersen,” dedi. Gözleri Aysel’in ellerinde.

Aysel başını kaldırmadı, gözü oda kartına kaydı. “Sana sorulacak bir şey yok,” dedi.

Selçuk önce koridordan geçenlere, sonra da tavandaki kameraya bakıp oturuşunu düzeltti. Sandalyesinden tuhaf bir gıcırta yükseldi. Aysel’in yüzünde küçücük bir an, hafif bir gülümse.

“Büyütmeyelim,” dedi. “Senlik bir durum yok.”

Güvenlik personeli içeri girdi. Boş duran kağıda baktı. Selçuk güvenlik personeline baktı. Kalemi aldı, çevirdi, bıraktı.

Aysel, “Onu karıştırmayın,” dedi.

Selçuk bu kez başını kaldırdı. Doğrudan Aysel’e baktı. “Kimi?”

Aysel dudaklarını birbirine bastırdı. Bir şey söylemedi. Güvenlik personeli dışarı çıktı. Koridordan iki kişi geçti. Camın önünde yavaşladı. İçeriye baktı. Selçuk gözlerini kaçırdı. Aysel kaçırmadı.

“Benim adım geçmiyor, onun da,” dedi.

Aysel hızlıca karşılık verdi. “Geçmesin diye söylüyorum. O beni ilgilendirmiyor.”

Selçuk su bardağını aldı. Dudaklarına götürdü ama içmedi. Bardağı geri bıraktığında camda hafif bir iz kalmıştı.

“Ben sana kötülük etmedim,” dedi Selçuk. Aysel gülümsedi. Kısa, neredeyse görünmez bir gülümseme. Selçuk yakaladı. Yine.

“Başlamayalım yine.”

Selçuk öne eğildi. Sesini alçalttı:

“Ben sadece daha da büyümesini engellemeye çalıştım. Başta senin olduğunu anlamadım bile. Çığlığını duydum, balkona koştum.”

Aysel gözlerini ondan ayırmadan konuştu:

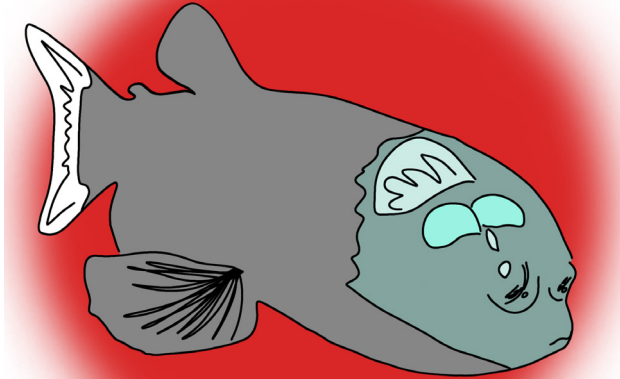
“Ne zaman?”

Selçuk durdu. Neyi kastettiğini anlamayan gözlerle Aysel’e baktı.

“Şimdi mi,” dedi Aysel, “o zaman mı? Ne zaman engellemeye çalıştın?”

Selçuk hemen başını salladı, “Aynı şey değil ama o zaman da bunun için çalıştım, biliyorsun.”

Aysel kartlardan birini eline aldı. 814. Balayı suiti. Başparmağıyla üzerindeki numarayı yokladı.

“Kapı açıldı,” dedi.

Selçuk’un yüz hatları gerildi. “Kapı hep açıldı.”

Barreleye balığı okyanusun derinliğinde kıpırdamadan avını bekliyordu.

Aysel kartı masaya bıraktı. Bu kez tam ortasına.

“Ben çıkmadım,” dedi. “Ama sen...”

Selçuk peş peşe sıraladı. “Gitmek zorunda kalmıştım. Biliyorsun. Durumumu da, onu da, her şeyi biliyorsun.”

Aysel başını hafifçe yana eğdi.

“Evet,” dedi. “Hep bir zorunluluk vardı.”

Kapı açıldı. Aynı kısa boylu güvenlik personeli içeri girdi. Elindeki dosyayı masaya bıraktı.

“Birazdan çağıracağız,” dedi. “Hazır olun.” İkisine de bakmadan çıktı.

Kapı tekrar kapandı. Selçuk dosyaya dokunmadı. Aysel’e baktı.

“Bunu anlatırsam ikimiz de zarar görürüz.”

Aysel bu kez arkasına yaslandı. Camın arkasındaki koridora baktı.

“İkimiz mi?”

Selçuk gözlerini kaçırdı. Aysel devam etti.

“Sen hep böyle söylüyorsun. İkimiz kim?”

Selçuk’un kaşları çatıldı; “Ne demek o?”

Aysel kartı tekrar eline aldı. Diğer kartla yan yana getirdi.

“İki kart,” dedi. “Üç kişi.”

Selçuk hemen atıldı. “Nereden bilebilirdim burada olacağımı. Benim burada onunla olmam normal.”

Aysel başını salladı. “Evet. Normal.”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra ekledi;

“Ben de o odayı istemiştim. Dolu olduğu için yan odayı almak zorunda kaldım.”

Selçuk hiçbir şey demedi. Aysel gözlerini kaldırdı.

“Sen dışarıda onunla konuşuyordun. Orada olduğunuza bilemezdim.”

Selçuk’un eli kalemin üzerinde dondu.

“Bu konuyla alakası yok,” dedi hızlıca.

Aysel hemen karşılık vermedi. Sadece baktı. Selçuk devam etti;

“Yanlış hatırlıyorsun.”

Aysel başını hafifçe salladı.

“Hayır,” dedi. “Ben her şeyi tüm detaylarıyla hatırlıyorum.”

Selçuk sinirlendi. Sesi biraz yükseldi;

“Seni yalnız bırakmadım. Sana en başından anlatmıştım her şeyi.”

Aysel gözlerini kırpmadı.

“Bıraktın.”

Selçuk başını iki yana salladı.

“Ben sadece...” durdu, cümleyi tamamladı, “olayların daha da büyüüp seni yutmasını engelledim.”

Aysel bu anda Selçuk’un gözlerine bakarak güldü.

“Aynı cümle,” dedi. “Hiç değişmiyor.”

Kapının kolu oynadı. Açılmadı. Sonra bırakıldı. Selçuk nefes verdi.

“Onun adı geçmesin,” dedi.

Aysel bu kez eğildi. Masaya biraz daha yaklaştı.

“Senin de adın geçmesin,” dedi. “Sadece yan odadaki bir kadının haykırışını duydunuz.”

Selçuk sustu. Aysel kartlardan birini parmaklarının arasında çevirdi.

“Bu oda numarasını sen seçtin,” dedi.

Selçuk’un yüzünde kısa bir boşluk oluştu.

“Ne?” dedi.

“814,” dedi Aysel. “O zaman da.”

Selçuk başını sertçe salladı.

“Balayı odasıydı.”

Aysel gözlerini ondan ayırmadı.

“O halde şimdi de...”

Selçuk bir şey söylemek istedi ama kelime bulamadı.

Aysel devam etti.

“Sen plan yapardın.”

Sessizlik uzadı. Koridordan bir gölge geçti. Bu kez du-ran biri oldu. Camın önünde birkaç saniye bekledi. Sonra gitti. Selçuk ilk kez kameraya baktı. Çok kısa. Sonra tekrar Aysel’e döndü.

“Kötü biri değilim,” dedi.

Aysel başını eğdi. Sonra tekrar kaldırdı.

“Ben de sana hiç öylesin demedim.”

Selçuk’un omuzları düştü. Aysel kartı masaya bıraktı. Bu kez Selçuk’un tarafına doğru itti.

Selçuk başını kaldırdı.

“Caner’i karıştıрма,” dedi.

Aysel devam etti;

“Zaten hiç karıştırmadın.”

Kapı açıldı. Görevli içeri girdi.

“Hazırsanız başlayalım,” dedi.

Aysel ayağa kalktı. Kameraya baktı. İlk kez. Selçuk oturduğu yerde kaldı. Elini kalemin üzerine koydu ama tutanağa dokunmadı. Aysel kapıya doğru yürüdü. Durdu. Arkasına dönmeden konuştu;

“Bu sefer içeride kal.”

Aysel çıktı. Kapı kapandı. Barreleye göz kırptı.